

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 06226

KAYN

George Gordon Byron Byron

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אין און אונזער פרייע
און קולטור
לאַרד בייראָן

א. א. אייזנשטאם

א. א. אייזנשטאם

26.0

1934

ק י ק

(מיסטעריע)

יידיש ד"ר א. אייזנשטאם

והנחש היה ערום
מכל חית השדה.
בראשית.

ווילנע - 1931

ווילנער פארלאג פון ב. קלעצקין

PRINTED IN POLAND

Łord Bajron — „Kain“
Drukarnia „Wyd. Wileńskie“ B. Kleckina, Wilno

לערד פיירסן

פּערוואָנען:

מענער { אָדום
 { קיין
 { קבל

גיסטער { מלאך פון גאָט
 { רוציפער

פּרויען { קוה
 { עדה
 { צלה

ערשטער בונט געגן גאָט

(אַריינפיר)

די געפאַר פון שרייבן אין יידיש אַן אָפּהאַנדלונג אויף
ביבלישע טעמעס איז - די דרשנות.
אויף דער ביבלי און ארום דער ביבלי האָט מען ביי אונז
אזוי פיל אָנגעדרישט - אז תיבך ווי מען רירט זיך נאָר צו צו
אַזא טעמע שפּרינגט ארויס אַ דרשה.
ווי טיידט מען עס אויס?
איך העל פּרובירן.

קין - איז איינע פון די ביבלי-געשמאַלטן העלבע האָבן גע-
רעגט און העלן געוויס נאָך אויך ווייטער רעגן די מענטשלעכע מוחות.
פון קרימינאַלאָגישן שטאַנדפּונקט: דער ערשטער מערדער
אויף דער העלט.
פון פּסיכאָלאָגיש-מענטשלעכע שטאַנדפּונקט: דער ערשטער
ברודער-מערדער.
פון פּאָעטיש-רעוואָלוציאָנישן שטאַנדפּונקט: דער ערשטער
מורד קעגן בורא-עולם.
און פּסיכאָלאָגן, פּילאָסאָפּן און דיכטער העלן נאָך לאַנג-
דאַנג זוכן דעם „פּאַרוואָס?“, דו אורזאכע פון דעם ברודער-מאָרד.

די ביבלי פּאַרצייכנט פּלוז מיט קאַריגע הערטער דעם
אינצידענט און פּאַזט איבער קינען מיטן קין-צייכן אויפן שמערן,
צו דער מענטשלעכער פּאַנטאָזיע.

לאָרד ביראָן האָט אַרײַנגעקוקט אין דער נשמה פון קין און דערזען - אַ גרויסע בונטאַרישע פּערזענלעכקײַט. מאַקע דער ערשטער ברודער-מערדער - אָבער אויך דער ערשטער בונטאַר קעגן גאָט און סדר-העולם...

קין - איז דער ערשטער מענטש, וואָס וואַגט צו פאַרמעסטן זיך מיט זײַן באַשעפּער, אויפהויבן אַ פּויסט געגן גאָטס אָליגאַרכיע. נישט גלאַט אַ בונטאַר איז קין, נאָר אויך דער ערשטער פּרוימער און פּילאָסאָף.

נאָך ביראָנס געשטאַלטונג פון קין - איז דער ברודער-מערדער געווען פּריער פון אַלץ אַליין אַ קרבן פון אומגערעכט-טיקײַט.

און די אומגערעכטטיקײַט איז נישט נאָר קעגן אים, נאָר קעגן דעם גאַנצן מין מענטש.

קין האָט זיך פאַרטראַכט אויף די מעשי-בראַשית, אויב איר הילט, אַפילו אויף דער סאָציאַלער אָרדענונג - און ער האָט דערזען די גרויסע עוולת, וואָס שוועבט איבערן וועלט-באַשאַף... אַ גרויסע אומגערעכטטיקײַט צום מענטשן: אים באַשאַפן הי אַן אויסדערהיילטן, אים אַזעקעגעבן די גאַנצע וועלט - און תּיבֿף זי צו ענטשען צוריק... אים אַ רײַך געטון מיט גן-עדן - און גלייך אים פאַרטריבן פון דאָרטן... אים געגעבן פאַרוובן (מיט דער פאַרטימ-לונג פון דער שלאַנג) פון עין-הדעת - און מאַקע באלד אים באַשטראַפּט מיט שווערע אַרבעט, און איבער אַלע עוולות און אומ-גערעכטטיקײַטן די גרעסטע - דער טויט ...

און קין, יונג ווי די וועלט אַרום אים, האָט גענומען פּרעגן אַלע קשיות. צוהיפּלען זיך ערגערן:

- פאַרוואָס?

- וווּ ליגט דאָ דער שכל?

- און וווּ איז די באַציונג פון גאָט צום מענטש?

אַרום קינען איז געווען אַ סביבה פון הכּנעה: זײַנע עלטערן, ברודער און שוועסטער האָבן אינטערמעניק אָנגענומען דעם גור-דין פון אויבן: די דערהיימערונג פון גן-עדן:

- גאָט וויל אַזוי!

— גאָט און זיין משפּט איז גערעכט!
 — מיר האָבן געזינדיקט — און אויז קומט די שמראָף.
 אָבער קין האָט זיך נישט געקענט אונטערגעבן:
 — וואָס מיינט זינד?
 — און צו וואָס האָט גאָט באַשאַפן די שלאַנג?
 — און פאַרוואָס האָט גאָט לייב באַשמראָפן?
 — און פאַרוואָס האָט ער לייב קרבנות, בלוט און מענטש-
 לעבע ערנידערונג?
 און דער ערשמער פאַרצוהיילטער געשרי: „פאַרוואָס?“ האָט
 זיך צעטראָגן איבער דער נאָך יונגער נישט פאַרטרוקנטער ערד.
 און דער ערשמער צוהיילטער און פאַרצוהיילער האָט געמוזט קו-
 מען צום שלום:
 אז — אז נישט דער מענטש איז שולדיק, נאָר זיין באַשאַפער!
 ער האָט אַוועקגעשמעלט דעם בוים פון היסן מיט אַ ביוון.
 ער האָט געשיקט די שלאַנג צו זיין מומער — מיט אויס-
 רעכענונג!
 און ער האָט אַרויסגעטריבן זיין טאַטן פון גן-עדן — צוליב
 שלעכטסקייט און נישט פאַרגינערישקייט.
 און דער מענטש אין קינען האָט פראָמעסירט:
 — ניין! דאָס טויג נישט!
 — נישטאָ קיין גערעכטיקייט!
 — נישטאָ קיין זין אין גאַנצן לעבן.
 זיין פאָטער איז אַ קרבן פון אַ פאַרשווערונג, זיין פאָטער
 איז נישט שולדיק, און ער, קין, איז אַוודאי נישט שולדיק.
 — ווייל פאַרוואָס דאַרפן קינדער לידן פאַר די זינד פון
 די עלטערן?
 און דאָן קומט ער צו אַ צווייטן באַשלוס: אזא גאָט האָט
 ער נישט פאַר וואָס צו דאַנקען און לויבן...
 און דערביי איז געקומען דער בעל-חלום, פילאָסאָף און
 דיכטער און גענומען אָפּפּרעגן דאָס גאַנצע לעבן:
 — צו וואָס טויג דאָס לעבן, ווען טויט לויערט אויף אים.
 ווי אַ פאַרצוקנדע חיה?

— און פארוואס זאל דער מענטש נישט קענען זיין אומ-
שטערבלעך ווי א מלאך?

און קינען האָט גענומען פארפאָלגן דער געדאַנק פון שטאַרבן.
— פארוואָס?

— צו וואָס פאַר אַ צוועק מוז דער מענטש שטאַרבן?
און — מיט קינען איז געבוירן געוואָרן דער ערשטער פראַ-
מעסט קעגן טויט:

— זאָל פארשאַלטן זיין אַמ דער, וואָס האָט באַשאַפן לעבן,
וואָס פירט צום טויט!

און צו ציפער, דער טראַגיקער, דער וואָס וויל זיין אַ גאָט
און קען נישט... ער, דער אייביקער אומרו אין דעם מענטשן,
דער פארפירער און פארפירטער — ער האָט גענומען קינען עפע-
נען די אויגן, אים הייזן מה למטה און מה למעלה...

ער האָט אים געוויזן אלע וועלטן, פריערדיקע און שפעטערע.
ער האָט אים געוויזן שיינקייט און וועלקן, אַ רייץ געטון
מיט אומשטערבלעכקייט און פאַרגיין.

און אים גערופן צו זיין אייגענער באַפרייאונג.

— מענטש, פרוביר זיך באַפרייען!

— מענטש, דערלייז זיך אַליין מיט דינע אייגענע כוחות!

— צווייפל און גלויב און ווער נישט באַשטראַפּט!

און צו ציפער, דער האַלב טיחול און האַלב גאָט, הויבט
אויף קינען אין דער לופט און ווייזט אים די מענטשלעכע שפלות
און גרויסקייט, און פארביטערט און טרייסט אים צוזאַמען...

און דאָ קומט בייראָנס קין צו זיין העכסטער הויך: גרוי-
סע פארטיפונג אין זיך, מיפער פעסימיזם, שטאַרקע ליבע צום
לעבן, שנאה צום טויט און בונטאַרישקייט.

עס איז די טראַגעדיע פון דעם מענטשן אין איר פולער
גרייס:

ערשט געשמעלט זיין פוס אויף דער ערד,

יונה, פריש און גלויביק, און שוין שאַקלט זיך די ערד אונט-

טער אים,

אַ וועלט אַ יונגע, אַ פריש-באַזונטע לינג פאַר אים אין איר

גאנצער פראכט - און ער הערט שוין אויפגעפרעסן פון ספקות.
א גן-עדן פאר די אויגן - און א חרב המתהפכת איבער דעם..
- צו האָס?

- ווי ליגט דער סוד?

און ווען קין קומט צו זיך פון דער העלט, פון וויזאָנען
און חלומות און קערט זיך אום צו דער ערד, באַגעגנט ער זיך
מיט זיין ברודער הבל.

און זיין ברודער הבל איז אַ פאַסמעך - אַ פאַסמעך, וואָס איז
אונטערטעניק ווי אַ שאַף און ער מעקעט לויב-געזאָגען צו גאָט...
דער ערשמער פאַסמעך אויף דער ערד אַנערקענט דעם
הימלשן פאַסמעך.

ער איז קנעכטיש פאַרטרױט אין גאָט.
זיין ברודער ווי זיין פאַטער האָבן זיך אונטערגעגעבן זייער
שיקאַל.

געמאַכט שלום מיט דער גרויסער אומגערעכטיקייט פון
הימל...

און זיין ברודער פּרעגט גאָט נישט. צווייפלט נישט. ער איז
נאָר מתפלל און ברענגט קרבנות.
גנאָד און רחמים און פאַרגעבונג זוכט ער ביים טיראַן פון
די העלמן.

אַ שקלאַף איז זיין ברודער...
און גאָט האָט אַפנים לויב שקלאַפן... קרבנות און דער-
הויפט בלום...

און ווי איז מענטשלעכער שטאַלץ?
און הבל וויל באַפרייען זיין ברודער קין פון זיין קאַשמאַר
און ער בעט אים:

- קום, ברודער, און ברענג אויך דיין קרבן צו גאָט, שיק
אים אַ תפילה און ס'וועט דיך באַרויכן!
און קין וויל נישט:

- ניין, ס'קען קיין זאך מיך מער באַרויכן!
אַבער צום סוף גיט ער זיך אונטער זיין ברודער און דאָ
קומט דער מראַגישער פינאַל:

ביידע ברידער לייגן אדעק זייערע קרבנות אז גאט.
אין וואָס טוט גאָט? - ער נעמט אָן הבלם קרבן אין קינס
נישט.

אין קיין דער בונטאר באַשטעטיקט זיך:
- גאָט האָט ליב בלוט!
- זע ווי דער הימל לעקט די פלאַמען אַזאָ געדיכט מיט
בלוט!

און ווען הבל רעדט אים אין ער זאָל ברענגען אַן אנדער
קרבן, פלאַמט קיין אויף אין ער רופט אויס:
- איך וועל נישט בויען קיין מזבחות מער אין אויך אזוינס
נישט דולדן!

- גיי, גיי אדעק פון מיר, דיין גאָט ליבט בלוט!
און ביי אַזאָ אויפגערגטער שטימונג געשעט דער ערשטער
ברודער-מאָרד.

און די מענטשלעכע מאַגאָדיע ווערט נאָך גרעסער: ער,
קיין וואָס האָט אזוי פיינט דעם טויט, ער ברענגט דער ערשטער
דעם טויט אויף דער וועלט.
און קיין דערזעט דעם טויט - און אַ פאַרשאַלטענער, מיט
אַ צייכן אויף זיין שטערן, לאָזט ער זיך וואַנדערן...

אז מען וויל קען מען זאָגן:
בייראָנס קיין איז נישט מער ווי אַ פירוש אויף אַ שטיקל
חומש.

נאָר אַ פירוש פון אַ דיכטער, פילאָסאָף און בונטאר.
אַ דיכטער, וואָס קען בטבע נישט פאַרליידן קיין עוולווה.
פון אַ ברודער-מאָרד האָט בייראָן געמאַכט אַ משפט מיט
גאָט.

און קיין דער אַנגעקלאַגטער איז געוואָרן אַן אַנקלאַגער.
- יאָ, יאָ, גאָט האָט אַ גרויסן חלק, אפשר דעם גרעסטן
אין דעם ערשטן מענטשן-מאָרד אויף דער וועלט.
אין קינס אַנקלאַגע אויף גאָט האָט זיך בייראָן טאַקע

געשימט אויף דער ביבל. זי, די ביבל, אליין האָט אונטערגע-
זאָגט דעם דיכטער, אז נאָט האָט דאָ אויך עפעס אַ האַנט...

— נין, נין, קין איז נישט שולדיק!

— קין דער מערדער איז נאָר אין דער אמתן אַ קרבן...
בייראָנס קין — איז די גרויסע תביעה צום וועלט-באָשעפער.
בייראָן האָט אויך אַנטקעגנגעשטעלט קין קעגן הבל, אָדער
בעסער געזאָגט: דעם קיניזם קעגן הבלים.

קינס אַרויסטריט קעגן נאָט איז אין דער זעלבער צייט אויך
אַן אַרויסטריט קעגן הבלים: קעגן דער שוואַכקייט, אונטערטע-
ניקייט און הניפה צום בורא-עולם...

קיניזם — איז דער אייביקער בונט קעגן נאָט, וואָס זוכט
קרבנות פון דעם מענטשן.

און דוקא פון בלוט...

די פרוכט פון דער ערד שמעקן נישט זיינע נאָזלעכער...
ער איז דער נאָט-מיראָן פאַרצייטיק, אלצייטיק און בלוט-
דורשטיק:

אַ נאָט, וואָס זייל נאָר מובהות און תפילות און הניפה און
אונטערקויפונג.

„אַ היטל, וואָס לעקט די פלאַמען געדיכט מיט בלוט“.

בייראָנס קין איז אַ גרויס ווערק, הייל עס רירט אָן די
מיססמע יסודות פון אינזער עקזיסטענץ.

אַן אייביק ווערק — זיי לאַנג דער מענטש וועט זיך פייניקן
צו זוכן דעם סיד פון לעבן און נישט קענען.

זיי לאַנג דער מענטש וועט מוזן מאַנען גערעכטיקייט ביים
היטל.

און זיי לאַנג דער טויט וועט היטן דעם מענטשס טריט...
ביז דאָן וועלן אים די מעשי-בראשית אָנרעגן און באַ-
צויבערן, פירן צו צווייפן, דיכטונג און גלומות.

און זיי זאָגט געאָרג בראַנדעס: — קין איז די יונגע מענטש-
הייט וועלכע דענקט, פרעגט, שמרעבט און פאָדערט...

דער לעבעדיקער

ניו-יאָרק

ערשטער אָהט

דאָס לאַנד: אין דרויסן פֿון גן-עדן.

צייט: זון-אויפגאַנג.

אדם, חוה, קין, הבל, עדה און צלה ברענגען אַ קרבן צו גאָט.

אָדום

גאָט! אייביקער! אומענדלעכער! —

וואָס האָט פֿון פינצטערע טיפקייטן בלויז מיט אַ וואָרט
דאָס ליכט אויף וואַסער אויסגעשפּרייט — זיי הויך געלויבט!
מיט ליכט צוריקגעקערטער, גאָט, זיי הויך געלויבט!

חוה

אָ, גאָט, וואָס האָט באַשאַפֿן טאָג און אָפּגעטיילט
דעם מאָרגן פֿון דער נאַכט — ביז דאָן באַהעפט אין איינס, —
וואָס האָט דאָס וואַסער אין צוויי טיילן איינגעטיילט,
און איין טייל אָנגערופן הימל — זיי געלויבט!

הבל

אָ, גאָט! וואָס האָט די עלעמענטן איינגעטיילט
אין ערד, און וואַסער, פייער, לופט, — און מיט דעם טאָג
און נאַכט, און אַלע וועלטן, וואָס באַקומען ליכט
פֿון זיי, צי שאַטן — שאַפּסטו פּרייד אין מענטשנס האַרץ,
וואָס גארט צו ליבן דיר, און זיי — זיי הויך געלויבט!

עדה

אָ, אייביקער גאָט! דער האַר און פּאָטער פֿון אַלצדינג!

וואָס האָט באַשאַפֿן אַלע גוטע שיינע זאַכן,
זיי מער פֿון אַלץ צו ליבן. אויסער דײַך אַליין —
דערלויב מיר ליבן דײַך און זיי — זיי הויך געלויבט!

צ'ה

אַ, גאָט! וואָס שאַפט אונז אַלעמען און בענטשט, און ליבט,
און דאָך האָט ער דעם שלאַנג אַריינקריכן דערלויבט!
מיין ליבן פּאָטער פֿון גן-עדן צו פּאַרטרייבן —
באַשרעם אונז פֿון אַלדאָס ביז — זיי הויך געלויבט!

אַדעם

קיין, מיין זון, מיין ערשטגעבאָרענער,
וואָס ביסטו אַזוי שטיל?

קיין

צו וואָס די רייד?

אַדעם

איך מיין צו בעטן גאָט.

קיין

האָט איר דען תּפֿילה נישט געטאָן?

אַדעם

יאָ, געוויס, און איך מיט גרויס באַגייסטערונג.

קיין

און אויף אַ הויכן קול; איך האָב אייך גוט געהערט.

אַדעם

איך גאָט האָט אונז געהערט. איך האָף.

הבל

אַמן!

אַדעם

דאָך דו, מיין בכור, דו שווייגסט נאָך אַלץ.

ק'ן

ס'איז בעסער, איך זאָל זיין אַווי.

אַדעם

פאַרוואָס?

ק'ן

איך האָב נישט וואָס צו בעטן.

אַדעם

און האָסט אויך נישט פאַרוואָס צו דאַנקען?

ק'ן

ניין.

אַדעם

דו לעבסט דען נישט?

ק'ן

צו מוז איך דען נישט שטאַרבן?

ח'ה

אוי-וויי! די פרוכט פון דעם פאַרבאָטענעם בוים
פאַנגט אָן צו פאַלן.

אַדעם

מיר מוזן ווידער זאַמלען זיינע פרוכט צום עסן.
אַ גאַט! פאַרוואָס האָסטו פאַרפלאַנצט דעם בוים פון וויסן?

ק'ן

פאַרוואָס האָט איר אויך נישט געפליקט פון עץ-החיים?
איך וואָלט דאָך אויך געקאָנט אַנטקעגן גאַט זיך שטעלן.

אַדעם

אַ וויי! מיין זון, נישט לעסטער אים;
דאָס זענען ווערטער פון דעם שלאַנג.

קין

פארוואס דען נישט?
דער שלאנג האָט דאָך דעם אמת בלויו געזאָגט:
עס איז געווען דער עץ-הדעת;
עס איז געווען דער עץ-החיים;
און וויסן איז דאָך גוט; און לעבן איז דאָך גוט;
נו, ווי אזוי נאָך קענען ביידע זיין אויך שלעכט?

חנה

מיין זון, דו זינדיקסט מיט די רייד, ווי איך,
פאר דיין געבוירנשאַפט; נישט לאָז מיך זעען היינט
מיין אומגליק אויף דאָס ניי ביי דיר. כִּיהָאָב מיך באַדענקט.
נישט לאָז מיך זעען, ווי עס פאַלט מיין קינד אין נעץ
פון דרויסן פון גן-עדן; אין דער נעץ, וואָס האָט
געפאַנגען דינע עלטערן אין גן-עדן נאָך.
באַנוגן זיך, מיין ליבער זון, מיט דעם וואָס איז.
און וואָלטן מירס געטון, וואָלטו צופרידן איצט געווען.

אַדם

די תפילות אונזערע האָבן זיך געענדיקט, זאָל
דערפאַר אַיעדער גיין זיך צו דער אַרבעט איצט —
כאָטש נויטיק, דאָך נישט שווער; די ערד איז פריש און יונג
זי גיט אונז וויליק פרוכט דורך זייער ווייניק מי.

חנה

קין, מיין זון,
זע, ווי דיין פאָטער קוקט אויס פריילעך און געטרייסט,
נו, זיי אויך דו ווי ער.

אַדם אין חנה טרעטן אָם

צלה

דו ווילסט נישט, ליבער ברודער?

הבל

נאָך וואָס דעם אומעט טראָגן אויף דיין שטערן.

וואָס קען דען דיר אַרויסקומען דערפון
אחוץ גאָטס צאָרן צו דערוועקן?

עדה

מיין ליבער קין, קוקסט מיט פעס אויף מיר?

קין

גיין, עדה, גיין!

כ'וואָלט בלויז פאַרלאַנגט צו זיין אַ ווייל אַליין.
הבל, מיין זעל איז קראַנק; דאָך ס'וועט פאַרביי.
גיין דו פאַראויס — און איך גיין באַלד דיר נאָך.
און איר אויך, שוועסטער, וואָרט נישט דאָ אויף מיר;
איך וויל מיט שלעכטס פאַר גוטס אייך נישט בצעצאָלן.
און איך גיין באַלד אייך נאָך.

עדה

אויב נישט, קום איך צוריק דיר זוכן דאָ.

הבל

זאָל גאָט דיר, ברודער, היטן און דיין גייסט!

הבל, צלה און עדה טרעטן אָפּ

קין

אליין

און דאָס איז לעבן! —

בלויז אַרבעטן! — פאַרוואָס מוז איך דאָס טון?
דערפאַר וואָס ס'האָט מיין פאַטער נישט געקענט
אין דעם גן-עדן אויפהאַלטן זיין אָרט.
איז דאָס מיין שולד? כ'ביין דאָן דאָך אויף דער וועלט
נאָך נישט געווען און נישט פאַרלאַנגט צו זיין;
אויך פריי איך זיך נישט וואָס איך בין שוין דאָ.
פאַרוואָס האָט ער דעם שלאַנג און ווייב געפאַלגט?
און אויב שוין יאָ, פאַרוואָס קומט ליידן מיר?
ווי ליגט די זינד? — דער בוים איז דאָך געווען
פאַרלאַנגט, פאַרוואָס דען עפעס נישט פאַר אים?

אויב נישט, פארוואס אים צוגעלאזט צום בוים, דער שענסטער אין דעם קרייז? — אויף אלעם דעם איך הער נאָר שטענדיק איינס: „עס איז צווי געווען גאָטס ווילן, און ער איז דאָך גוט.“ פון וואָנען ווייס איך דאָס? דערפאַר וואָס ער אַלמעכטיק איז קומט שוין אַלגוטס אַרויס? איך משפט לויט די פרוכט — די פרוכט איז ביטער און לימוז זי עסן פאַר אַ צווייטנס זינד. — וועם זע איך דאָ — אַ מלאך אין געשטאַלט, אין דאָך זיין אויסדרוק איז צו ערנסט, שטרענג צו זיין אַ גייסט: — וואָס ציטער איך צווי? פארוואָס דען מורא האָבן מער פאַר אים, ווי פאַר די אַנדערע גייסטער, וואָס איך זע, טאָג-טעגלעך מיט די פלאַמען-שווערדן דאָרט ביים טויער, וווּ איך וואַנדער אָפט אַרום פאַרנאַכט, אַ בליק צו טון אויפן גאָרטן דאָרט, מיין טייל ירושה, איידער נאַכט פאַלט צו אויף די פאַרבאַטענע טויערן און ווענט און אויף די אייביקע ביימער העכער נאָך פון פעסטונג מיט די פרובים שטרענג באַוואַכט? אויב כּיהאָב פאַר שרפים גאָר קיין מורא נישט, ווי זאָל איך עס פאַר דעם וואָס קומט אַהער? דערפאַר וואָס ער קוקט אויס פיל מעכטיקער פון זיי, און אויך נישט מינדער שיין, און דאָך נישט שיין גענוג ווי ר'האַט געקאָנט דאָך זיין: טווייזט אויס, אַז שמערץ באַגלייט זיין אייביקייט. איז דאָס צוויי? און צי איז דאָ דען שמערץ חוץ מענטשלעכער? — ער דערנענטערט זיך אַהער!

לוציפער טרעט אויף

לוציפער

דו, שטערבלעכער!

קין

דער בייסטו, גייסט?

לוציפער

איך בין דער האַר פון גייסטער.

קין

אויב ס'איז אזוי, פאַרוואָס דאַן האָסטו זיי
פאַרלעזט און וואַנדערסט איצט אַרום מיט שטויב?

לוציפער

איך ווייט דער ערדס געדאַנקען,
כיפיל מיט מיט איר און אויך מיט דיר.

קין

זיי?

ווייסט מיינע אייגענע מחשבות אויך?

לוציפער

זיי זענען די געדאַנקען גראַד
פון אַלץ, וואָס איז נאָר ווירדיק פאַר געדאַנק; —
ס'איז דיין אומשטערבלעך טייל, וואָס רעדט אין דיר.

קין

אומשטערבלעך טייל?

דאָס האָט מען אונז דאָן נישט אַנטפלעקט; צוליב
מיין פּאָטערס שולד דעם לעבנס-בוים אַנטזאָגט.
פון בוים פון וויסן האָט מיין מוטער אויך
צופרי געפליקט; און גאָר די פרוכט איז טויט.

לוציפער

זיי האָבן דיר גענאָרט; דו לעבן דאַרפסט!

קין

איך לעב, —

איך לעב צו שטאַרבן בלויז און כּיזע נישט וואָס
מיר מאַכט דעם טויט אזוי צו האַסן, חוץ

דער אינערלעכער עקלהאפטער דראנג,
דער מעכטיקער אינסטינקט צו לעבן דאך,
וואָס איך פאַראַכט, ווי איך פאַראַכט זיך זעלבסט,
און קען אים נישט פאַקעמפן דאך, איך לעב!
קלואי וואָלט איך גאָר קיינמאָל נישט געלעבט!

ל ו צ י פ ע ר

דו לעבסט, און מוזט איך לעבן אייביק לאַנג.
דו זאָלסט נישט גלויבן, אַז דער שטויב וואָס איז
דיין אויסערלעכע קלייד איז עקזיסטענץ —
דער שטויב פאַרשווינדט, דאך דו בלייבסט ווי געווען.

ק י ן

בלויז ווי געווען? פאַרוואָס נישט גרעסער נאָך?

ל ו צ י פ ע ר

וועסט אפשר ווערן איך ווי מיר.

ק י ן

און איר?

ל ו צ י פ ע ר

מיר זענען דאך אומשטערבלעך.

ק י ן

און גליקלעך איך?

ל ו צ י פ ע ר

מיר זענען מעכטיק.

ק י ן

איך פרעג, צי גליקלעך?

ל ו צ י פ ע ר

דאָס נישט. ביסטו?

ק י ן

ווי קען איך זיין? דו ווייז מיר ווי אַווי!

ל ו צ י פ ע ר

דו אָרימער, דו ערד און שטויב!
און דו פאַקלאָגסט זיך ביסט אומגליקלעך, דו?

קין

אומגליקלעך, יא!
און דו, מיט גאָר דיין מאַכט, יאָ, וואָס ביסט דו?
לוציפער

כיבין דער,
וואָס האָט געשטרעבט צו זיין ווי גאָט, וואָס האָט
באַשאַפן דיך, און וואָלט איך דאָס געווען
וואָלטו אויך דאָן געווען אַן אַנדערער.

קין

אַ, נעסט דאָך אויס באַלד ווי אַ גאָט; אין—
לוציפער

איך בין עס נישט! און ווייל איך בין עס נישט
ווייל איך שוין ליבערשט בלייבן וואָס איך בין.
האָט ער געזיגט — זאָל ער שוין הערשן איצט!

קין

ווער?

לוציפער

דער שעפער פון דיין פאָטער אין דער ערד.

קין

פון הימלען אויך, פון אַלץ וואָס ס'איז פאַראַן
איך האָב אַזוי געהערט די שרפים זינגען;
און אויך מיין פאָטער האָט עס מיר געזאָגט.

לוציפער

זיי זאָגן, זינגען בלויז — געצווונגענע
אויס מורא נישט צו זיין ווי איך — צי דו —
סיי גייסטער און סיי מענטשן.

קין

און וואָס איז דאָס?

לוציפער

אומשטערבלעכע נשמות, מוטיקע.

וואָס קוקן דעם אַלמעכטיקן טיראַן
 גלייך אין זיין שטרענגן אייביקן געזיכט.
 און זאָגן, אַז זיין הערשאַפט איז נישט גוט!
 אויב ער האָט אונז באַשאַפן ווי ער האָט
 געזאָגט — וואָס נישט איך ווייס און נישט איך גלויב —
 אויב יאָ, דאַן קען ער אונז נישט מאַכן אויס.
 מיר זענען דאָך אומשטערבלעכע! — ער וויל
 אַזוי, פֿרי אונז קאָנען פֿייניקן. —
 נו, לאַז אים, ער איז גרויס — און דאָך איז ער
 מיט גאָר זיין גרויסקייט נישט פֿיל גליקלעכער
 פֿאַר אונז אין אונזער קאַמף! פֿון גוטס קומט שלעכטס
 קיינמאַל דרויס! און וואָס האָט ער באַשאַפן?
 גאָר לאַז אים זיצן איינזאַם אויף זיין טראָן.
 און בויען וועלטן, פֿרי די אייביקייט
 זאָל גרינג פֿאַרטראָגן זיין ענדלאָזיקייט
 און אויך זיין אומגעטילטע איינזאַמקייט;
 זאָל ער זיך זאַמלען שטערן: ער בלייבט אַליין,
 אָן ענד, אָן אומצעשטערטבאַרער טיראַן;
 וואָלט ער געקאָנט צעשטערן זיך אַליין,
 וואָלט ער דאָס גרעסטע גריק געשאַפן זיך; —
 ער מעג דאָך הערשן און געוועלטיקן,
 און זיך געשטאַלטן פֿריי אין איינזאַמקייט!
 מיר, גייסט און מענטש, סימפּאַטיזירן כאַטש —
 און מאַכן, ליידנדיק געמיינשאַפטלעך,
 די ליידן אונזערע דערטרעגלעכער,
 דורך טיפּן מיטגעפֿיל פֿון אַלעמען,
 פֿאַר אַלע! — אָבער ער! אָן עלנדער!
 אָן אומצופֿרידענער, דאָרט אין זיין הויך,
 כּסדר שאַפט און שאַפט און איבערשאַפט.

קיין

דו רעדסט איצט רייד, וואָס האָבן ווי אין טרוים
 אַדורכגעשוועבט שוין לאַנג מיין אייגן זעל:

ב'האָב קיינמאָל נישט געקאָנט פארבינדן ענג.
 וואָס ל'האָב געזען מיט דעם וואָס ל'האָב געהערט.
 מיין פאָטער און מיין מוטער רעדן נאָר
 צו מיר פון שלאַנגען, בוימער און פון פרוכט:
 איך זע דעם טויער פון גן-עדן שטרענג
 פאָוואַכט פון פרוכים מיט די פלאַמען-שווערד,
 וואָס לאָזן נישט אַריין נישט זיי, נישט מיך;
 איך פיר די לאַסט פון אַרבעט נאָכאַנאַנד
 דעם יאָך פון שטענדיק טראַכטן: ל'קוק אַרום
 און זע אַ וועלט, אַווו מען מערקט מיך קוים;
 דאָך שטורמען אויף געפילן אין מיין ברוסט.
 וואָס וואָלטן אַליין באַהערשט: — נאָר ל'טרעכט ביי זיך
 דער באַנצער פֿיין באַלאַנגט בלויו מיר אַליין. —
 מיין פאָטער איז געצוימט; מיין מוטער האָט
 פאָרגעסן שוין דעם זין, וואָס האָט איר דורשט
 גערייצט נאָך וויסן, טראַץ די גרויס געפאָר
 אייביק זיין פאָרפלוכט. מיין ברודער איז
 אַ פאָטעך-יינג, וואָס ברענגט די ביפורים פון
 זיין שאָף אַלס קרבן יעדן טאָג צו אים,
 וואָס האָט פאָרזאָגט די ערד: קיין זאך אונז נישט
 צו געבן חוץ דורך שווערער מי און שווייס;
 מיין שוועסטער צלה זינגט איר לויב-געזאַנג
 נאָך פריער פאָר דעם פויגלס? מיין עדה,
 מיין איינציקע באַליבטע, ניין, אויך זי
 פאָרשטייט באַרנישט מיין שטורמדיקן גייסט:
 ס'האָט קיינער נאָך נישט מיטגעפילט מיט מיר.
 נו, — ל'וויל שוין ליבערשט זיין מיט גייסטער נאָנט.
 לו צי פער

און וואָלטו נישט געווען, דורך אייגענער זעל,
 זיך גראַדע צוגעפאַסט צו מיר, דאָן וואָלט
 איך איצט דאָ נישט געווען. עס וואָלט גענוג
 געווען פאָר דיר דער צויבער פון אַ שלאַנג.

ק"ו

אָ! דו האָסט עס מיין מוטער איינגערעדט?
לוציפער

איך רעד נישט קיינעם איין,
איך זאָג דעם אמת בלויז; איז נישט דער בוימ
געווען דער בוימ פון וויסן? און איז נישט
דער בוימ פון לעבן פרוכטבאר דען געווען?
האָב איך פאַרבאָטן איר די פרוכט פון בוימ?
האָב איך פאַרבאָטענע בוימער דען פאַרפלאַנצט,
און דאָן דאָס אומשולדיקע אויג גערייצט?
איך וואָלט פאַר געטער אייך געמאַכט! דאָך ער
האָט אייך אַרויסגעטריבן בלויז דערפאַר:
„פדי איר זאָלט נישט עסן פון דעם בוימ
פון לעבן און נאָך ווערן געטער גלייך
ווי מיר“—האָט ער באמת דאָס געזאָגט?

ק"ז

אַזוי האָב איך געהערט פון זיי, וואָס האָבן
די זעלבע רייד דורך דונערן געהערט.

לוציפער

דאָן ווער איז דאָס געווען דער דעמאָן דאָרט?
אַט דער, וואָס האָט אייך לעבן נישט געלאָזט?
צי דער, וואָס האָט געוואָלט, אַז אייביק זאָלט
איר לעבן אין דער גרויסער פרייד און קראַפט
פון חכמה און פון וויסן?

ק"ח

אַך, וואָלטן זיי פון ביידע בוימער שוין
געגעסן, אָדער גאָר קיין בוימ באַרירט!

לוציפער

איין בוימ איז אייערער;
דער צווייטער קען נאָך זיין.

קין

דערקלער מיר, ווי אזוי?

לוצימער

ווען איר וועט בלייבן פעסט, פארעקשנטע.
עס קיין זאך באוועלטיקן דעם גייסט,
ווי לאנג דער גייסט וויל בלייבן וואָס ער איז,
און אויך דער מיטלפונקט פון אלץ אַרום —
ער איז צו הערשן בלויז געמאַלט.

קין

דאָך, זאָג, האָסטו די עלטערן פארפירט?

לוצימער

ווער, איך? דו אָרעם שטויב! נאָך וואָס האָב איך
באַדאַרפט עס טון? און ווי אזוי?

קין

זיי זאָגן: אויך דער שלאַנג איז גייסט געווען.

לוצימער

ווער זאָגט עס? ס'איז אין הימל נישט אזוי
פארשריבן. דער שטאַלצער וועט נישט פעלשן אויף
אזוי פיל דאָך. אויב וויל אין טיפן אַנגסט
און פוסטן שטאַלץ פארלאַנגט דער מענטש צו וואַרפן
די אייגינע פעלערן אויף גאָט און גייסט.
דער שלאַנג געווען איז שלאַנג — נישט מער; און דאָך
גישט ווייניקער פון די וואָס ער'ט פארפירט,
שטויב פון נאַטור ווי זיי — בלויז ליטרער, קלוג —
ווייל ער האָט זיי באַזיגט, און האָט פאָרויס
געוואָסט דאָס קענטעניש וועט שעדלעך זיין
פאַר זייער ביסל גליק. — דו מיינסט, איך וועל
זיך אין אַ שטערבלעכן געשטאַלט פארקליידן?

קין

ס'איז דאָך אַ טייוול אין דער זאך געווען!

לוציפער

ער האָט זיי נאָר געוועקט מיט זיינע רייד
און גלאַטן צונג. איך זאָג דיר, אַז דער שלאַנג
איז בלויז אַ שלאַנג געווען, דו פּרעג נאָר זיי,
די פּרובים דאָרט ביי דעם נסיון-בוים.
ווען טויזנט דורות וועלן גיין פאַרביי
דיין טויטן שטויב און אויך דיין קינדערס שטויב,
וועט אויפשטיין דאָן פּילייכט אַ דור, וואָס וועט
די איצטיקע ערשטע זינד באַפּונן מיט
אַ משל, און מיר פּאַסן אַ געשטאַלט,
וואָס איך פאַראַכט, ווי אַלץ, וואָס קניט פאַר אים,
וואָס האָט אַלצדינג באַשאַפּן בלויז, עס זאָל
זיך קניען פאַר זיין בייזער אייביקייט;
דאָך מיר, די אמת-זעער, זאָגן עס אַרויס.
די עלטערן דיינע האָבן תּמימותדיק
דעם שלאַנג געפּאָלגט און זענען גלייך געפּאָלן.
נאָך וואָס זאָלן גייסטער רייזן און פאַרפירן?
צי איז אין דעם באַשרענקטן קרייז פון דעם
גן-עדן געווען וואָס צו מקנא זיין,
דאָס גייסטער וועלכע דרינגען דורך דעם רוים —
איך רעד פון זאָכן פּרעמדע נאָך פאַר דיר,
כאָטש האָסט פאַרוולכט פון בוים פון וויסן שוין.

קין

דו קענסט דאָך נישט דערציילן מיר קיין זאָך
פון וויסן, וואָס כּיוויל נישט וויסן, און דורשט נישט וויסן
און האָב קיין זין, קיין האַרץ עס נישט צו וויסן.

לוציפער

דו האָסט כאָטש מוט דאָס אלעס אַנצוקוקן?

קין

באַווייז מיר עס.

לוציפער

האָסט מוט צו זעען אויך דעם טויט?

קין

דעם טויט האָט קיינער נאָך געזען.

לוציפער

דאָך קומט ער אויף געוויס.

קין

מיין פאָטער זאָגט, דער טויט איז מוראדיק,
די מוטער וויינט ווען ס'ווערט דער טויט דערמאָנט,
און הכל הויבט די אויגן אויף צו גאָט,
און צלה לאָזט דעם קאָפּ אַראָפּ און בעט,
און עדה קוקט מיך אָן און שווייגט.

לוציפער

און דו?

קין

געדאַנקען אומאויסדריקלעך דרינגען אין
מיין ברוסט, וואָס ברענען ווען איך הער פון דעם
אַלמעכטיקן טויט, וואָס ס'איז, ווי ס'ווייזט מיר אויס,
גאָר אומפאַרמיידלעך. קען איך ראַנגלען זיך
מיט אים? אַלס יינגל האָב איך זיך אין שפּיל
געראַנגלט מיט אַ לייב, ביז בריינדריק
איז ער אַנטלאָפּן פון מיין האַנט.

לוציפער

געשטאַלטלאָז איז דער טויט, און דאָך פאַרשלינגט
ער אַלץ, וואָס טראָגט אָן ערד-געבוירענע פאַרם.

קין

אַ! כ'האָב געגלויבט עס איז געווען אַ וועזן!
ווייל ווער אַחוץ אַ וועזן האָט געקאָנט
אָן אַנדער וועזן שלעכטס אַזוי פיל טון?

לוציפער

פרעג דעם צעשטערער!

קין

וועמען?

לוציפער

דעם שאַפער — רוף אים ווי דו ווילסט אַליין!
ער שאַפט אום ער זאָל האָבן וואָס צעשטערן.

קין

איך האָב עס נישט געוויסט, כִּהָאָב דאָך אַזוי
געדענקט, זייט איך האָב פון דעם טויט געהערט:
אויבוויל איך ווייס נישט וואָס ער איז, דאָך דענק
איך ער איז מוראדיק, איך האָב נאָך אים
געפּאַרשט טייל מאָל פאַראינזאַמט אין דער נאַכט;
און ווען כִּהָאָב ריזיקע שאַטנס אויף די ווענט
פון דעם גן-עדן אין דער טונקלקייט
דערזען, פון די כּרובים שווערדן-גלאַנץ
באַלויכטן ווי אין בליץ, ערשט דאָן האָב איך
מיט שטאַרקן לוסט זיך צוגעקוקט צו דעם,
וואָס כִּהָאָב געדענקט דאָס איצטער קומט ער אָן.
מיט מורא איז מיין בענקעניש אין האַרץ
געשטיגן, כּדי צו וויסן וואָס דאָס איז
אַזוינס, וואָס וועקט אין אונז אַ טיפע אַנגסט —
דאָך ס'האָט גאָרנישט פאַסירט.

און דאָן האָב איך

געווענדט די מידע אויגן מיינע ווייט
פון אונזער היימישן פאַרבאַטענעם
גן-עדן צו אַט יענע ליכטער דאָרט,
אַריבער אונז גאָר הויך אין דעם לאַזור,
וואָס זענען אַזוי שיין — זיי שטאַרבן אויך?
לוציפער

פילייכט — דאָך וועלן איבערלעבן דיך
און דינע קינדער.

קין

עס פרייט מיך; כױואַלט נישט וועלן זעען ווי זיי שטארבן — יאָ, זיי זענען מיר שטאַרק ליב, דאָך וואָס איז טויט? איך ציטער און איך פיל עס איז אַ מוראדיקע זאַך; דאָך וואָס, באַגרייף איך נישט. עס איז אַזוי באַשטימט, פאַרן צדיק און דעם רשע אַלץ איין סוף — אַ וועלכער סוף?

לוציפער

צו ווערן אויפגעלייזט אין שטויב.

קין

וועל איך עס פילן אויך?

לוציפער

איך בין נישט מיט דעם טויט באַקאַנט, דערפאַר קאָן איך נישט ענטפערן אויף דעם.

קין

וואָלט איך געווען שטילע ערד, וואָלט גאָר קישט שלעכט געווען. הלואי וואָלט איך געווען ניין אַנדער זאַך ווי שטויב!

לוציפער

וואָס פאַר אַ פשוטער פאַרלאַנג! דיין פאָטער האָט פיל מער פאַרלאַנגט — דאָס וויסן!

קין

דאָך נישט צו לעבן, ווייל ווען יאָ, פאַרוואָס האָט ער פון עץ-חיים נישט פאַרוואָלט?

לוציפער

מױהאַט אים געשטערט.

קין

אַ מוראדיקער טעות, וואָס ער האָט

פון עץ־החיים נישט פאַרזוכט צו ערשט! —
נאָר איידער ער'ט פון עץ־הדעת פאַרזוכט,
האָט ער פון טויט מסתמא נישט געוויסט.
אַך! כ'ווייס קוים איצטער וואָס איז טויט, און דאָך
איך ציטער שטאַרק פאַר אים און ווייס נישט וואָס.

לוציפער

און איך, וואָס ווייס אַלצדינג, איך שרעק זיך נישט
פאַר קיין שום זאַך; נו, זע וואָס וויסן מיינט.

קין

ווילסט אויך, אַז איך זאָל וויסן אַלץ?

לוציפער

יאַ, בלויז אויף איין באַדינג.

קין

וואָס איז ער?

לוציפער

זאָלסט קניען און מיך דינען ווי דיין גאָט.

קין

ביסט דער גאָט צו וועם מײן פאָטער דינט?

לוציפער

ניין.

קין

ביסטו זיין גלייכן?

לוציפער

ניין; — כ'האָב נישט קיין געמיינזאַמעס מיט אים
און וויל עס נישט: כ'וויל איבער — אונטער אים, —
נאָר נישט אַ שותף צי אַ דינער צו
זיין מאַכט. כ'וווּין ווייט פון אים; דאָך איך בין גרויס: —
כ'האָב פילע וואָס פאַרערן מיך, און מער
נאָך וועלן עס — זיי פון די ערשטע דו.

קין

איך האָב נאָך קיינמאָל פאַר מיין פּאָטערס גאָט
זיך נישט געבוקט, כאָטש הבל בעט מיך אָפט
איך זאָל מיט אים צוזאַמען מקריב זיין
צו גאָט. — פאַרוואָס זיך בוקן איצט צו דיר?

לוציפער

דו האָסט זיך קיינמאָל נישט געבוקט פאַר אים?

קין

האָב איך עס נישט געזאָגט? — מוז איך עס זאָגן?
דיין מעכטיקער וויסן זאָגט עס דיר נישט אויס?

לוציפער

עס זענען דאָ, וואָס קניען נישט פאַר אים,
און קניען דאָך פאַר מיר!

קין

איך וויל פאַר קיינעם זיך נישט בויגן.

לוציפער

דו ביסט מיין דינער דאָך: וויל ווען דו דינסט
נישט אים, ביסטו במילא מיינער שוין.

קין

און וואָס איז דאָס?

לוציפער

דו וועסט דערפאַרן, באַלד — און שפעטער.

קין

איך וויל בלויז לערנען דאָס געהיימניש פון
מיין עקזיסטענץ.

לוציפער

גו, קום מיט מיר ווהין איך וועל דיך פירן.

קין

איך מוז דאָך אַבער גיין צוריק דאָס לאַנד

באַארבעטן — איך האָב זיי צוגעזאָגט אַזוי.

לוציפער

וואָס?

קין

געוויסע ערשטע פרוכט צונויפצוקלויבן.

לוציפער

נאָך וואָס?

קין

צו ברענגען זיי מיט הבלען אויפן אַלטאַר.

לוציפער

האָסטו דען נישט געזאָגט, האָסט קיינמאָל זיך
געקניט פאַר דיין באַשעפער?

קין

נעוויס — דאָך הבלס ערנסטער געבעט
האָט מיך באַוועגט; דער קרבן איז מער זיינס
ווי מיינס — און עדה —

לוציפער

וואָס שטאַמלסטו?

קין

זי איז מיינ שוועסטער; איז מיט מיר געבוירן
אין זעלבן טאָג און אויך פון זעלבער טראַכט;
זי האָט אַרויסגעפרעסט פון מיר דאָס וואָרט
מיט אירע טרערן; און פדי איך זאָל
נישט זעען איר געוויין בין איך שוין גרייט.
איך דענק, איר ליבערשט נאָכצוגעבן אַלץ —
און דיגען וועמען ס'זאָל נישט זיין.

לוציפער

דאן פאָלג מיר נאָך!

קין

כ'בין גרייט.

עדה טרעט אויף

ע ד ה

מיין ברודער, כ'בין געקומען איצט נאך דיר ;
ס'איז צייט צו רוען און געניסן פרייד —
דו פעלסט אונז אויס. האָסט נישט געאַרבעט היינט ;
דאָך איך האָב אָפּגעטון דיין טייל ; די פּרוכט
איז רייף און גליט גלייך ווי דאָס ליכט, וואָס האָט
געהאַלפּן זי זאָל צייטיק ווערן. קום !

ק ין

דו זעסט דען נישט ?

ע ד ה

איך זע אַ מלאך דאָ ; מיר האָבן פיל
ווי זיי געזען. וועט ער זיך טיילן אויך
מיט אונזער רוי ? ער איז ווילקאָמען.

ק ין

ער איז נישט ענלעך דאָך
צו די מלאכים, וואָס מיר זעען דאָ.

ע ד ה

עס זענען דאָ דען אַנדערע אויך ?
און דאָך איז ער ווילקאָמען, פונקט ווי זיי,
זיי זענען אונזרע געסט געווען — וועט ער ?

ק ין

צו לוציפּער

דו קומסט מיט אונז ?

לוציפּער

איצט דאַרפסטו מיין גאַסט זיין.

ק ין

איך מוז איצט גיין מיט אים.

ע ד ה

וועסט אונז פאַרלאָזן ?

קין

י'צ

עדה

אויך מיך?

קין

געליבטע עדה!

עדה

איך בעט דיך. נעם מיך מיט מיט דיר.

לוציפער

ניין, ניין. זי זאל נישט גיין מיט אונז.

עדה

ווער ביסטו, וואָס דו שטעלסט זיך דרייסט אַריין
דאָ צווישן האַרץ און האַרץ?

קין

ער איז אַ גאָט.

עדה

פון וואָנען ווייסטו דאָס?

קין

ער רעדט פונקט ווי אַ גאָט.

עדה

דער שלאַנג האָט אויך אַזוי געטון,
און ער האָט ליגן דאָר געזאָגט.

לוציפער

דו האָסט אַ טעות, עדה! איז דען נישט
דער בוים געווען דער בוים פון וויסן?

עדה

געוויס, צו אונזער אייביקן וויי.

לוציפער

און דאָך אויב וויי איז וויסן —

דאן האָט דער שלאַנג קיין ליגן נישט געזאָגט.
און ווען ער'ס יאָ באַטראַגן אייך, איז דאָס
מיט אמת דאָך געווען; און אמת קאָן,
אין גרונד גענומען, זיין בלויז גוט.

ע ד ה

דאָך מער ווי צרות האָט עס נישט געבראַכט:
פאַרטריבן פון דער היים, און אַנגסט, און מי,
און שווייס, און האַרץ-וויי; און חרטה פיל
אויף דעם וואָס ס'איז געווען — און האַפנונג
אויף דעם, וואָס וועט שוין קיינמאָל קומען מער.
אַ, קין! גיי נישט מיט דעם גייסט אַוועק,
און טראַג דעם יאָך פון ליידן גלייך מיט אונז.
און ליב מיך — איך ליב דיך.

ל ו צ י פ ע ר

מער ווי דיין מוטער און דיין פאָטער?

ע ד ה

יאָ, מער. איז דאָס דען אויך אַ זינד?

ל ו צ י פ ע ר

נאָך נישט: ס'וועט זיין פאַררעכנט פאַר אַ זינד
ביי דינער דאָך.

ע ד ה

וואָס?

מיין טאָכטער טאָר חנוך, איר ברודער, גאָר
נישט ליבן?

ל ו צ י פ ע ר

נישט פונקט אַזוי ווי דו האָסט קינען ליב.

ע ד ה

אַ, גאָט!

זיי טאָרן זיך נישט ליבן, און דורך ליבע
געבוירן וועזנס ליבנדע ווי זיי?

צי האָבן זיי דען נישט געזויגן מילך
 פון זעלבער ברוסט? צי איז דען נישט אויך ער,
 דער פאָטער זייערער, מיט מיר צוגלייך
 געבוירן פון דער זעלבער טראַכט, און שעה?
 צי האָבן מיר זיך נישט געליבט? און ליבנדיק
 פאַרטאַפלט זיך אַליין אין אַנדערע צוויי,
 וואָס ליבן זיך גלייך ווי מיר ליבן זיי?
 אָ, קיין! ווייל איך ליב דיך, גיי נישט מיט
 דעם גייסט; ער האָט מיט אונז קיין שייכות נישט.

לוציפער

די זינד פון וואָס איך רעד איז נישט מיין ווערק
 און איז דעריבער נישט אַ זינד ביי אייך —
 ס'וועט אפשר יאָ פאַררעכנט זיין אַ זינד
 ביי די, וואָס פאָלגן ערשט נאָך אייער טויט.

עדה

וואָס איז די זינד, וואָס איז נישט זינד באַטראַכט
 פאַר זיך אַליין? צי קאָן אַן אומשטאַנד דען
 באַשאַפן זינד צי טוגנט? — און אויב יאָ,
 דאָן זענען מיר דאָך שקלאַפן פון —

לוציפער

ס'איז דאָ אויך שקלאַפן העכערע פון אייך;
 און שקלאַפן העכערע פון אייך און זיי,
 וואָס וואָלטן געווען, ווען יענע וואָלטן זיך
 נישט אויסגעקליבן אומאָפּהענגיקייט
 פון שמערץ צום שטילן פֿיין פון שמייכלעריי,
 דורך האַרץ, געזאַנג, און זעלבסנוציקן געבעט,
 צו אים, וואָס איז אַלמעכטיק, ווייל ער איז
 אַלמעכטיק, נישט אויס ליבע — נאָר אויס שרעק
 און האַפענונג פאַר שכר.

עדה

אַלמאַכט מוז אויך דאָך זיין אַלגוט.

לוציפער

איז דאָס אַזוי אין ערן דען געווען?

עדה

אוי, שד!

נישט רייץ מיך מיט דיין שיינקייט,
ביסט שענער ווי עס איז געווען דער שלאַנג
און פונקט אַזוי אויך פאַלש.

לוציפער

אויך אמתדיק ווי ער.

דו פרעג דיין מוטער חוה: צי באַזיצט
זי נישט די קענטעניש פון גוטס און שלעכטס?

עדה

אַ, מוטער! דו

האַסט אָפגעפליקט אַ פרי, וואָס איז פיל
מער שעדלעך פאַר דיין קינד ווי דיר אַליין;
דו האָסט דיין יוגנט אין גן-עדן כְּאַטש
פאַרבראַכט, אין גליקלעכן, אומשולדיקן
פאַרקער מיט די באַגריקטע גייסטער דאָרט;
דאָך מיר, די קינדער דינע דאָ, מיט דעם
גן-עדן אומבאַקאַנט, מיר זענען מיט
טייוואַלים אומגערינגלט איבעראַל,
וואָס נעמען אָן גאַטס וואָרט און רייצן אונז
דורך אונזרע אייגנע אומצופרידענע
און נייגריקע געדאַנקען — ווי עס האָט
דער שלאַנג געפאַנגען דיר, ווען ס'איז דיין האַרץ
געווען נאָך גאַנץ און פול מיט קינדיש גליק.
איך קאָן נישט ענטפערן דעם וועזן דאָ,
דעם אייביקן, וואָס שטייט אָפּ איצט פאַר מיר.
איך קען אויך נישט פאַרהאַסן אים; איך קוק
אים אָן מיט אָנגענעמער ציטערניש,
און דאָך אַנטלויף איך נישט פון אים; עס ליגט

ביי אים אין בליק מאַנגעטישקייט, וואָס ציט
מיין צאַפּלדיקן אויג צו זיינעם צו;
מיין האַרץ קלאַפט שנעל; ער שרעקט מיך, דאָך נר ציט
מיך נאָענט, נענטער און אַלץ נענטער צו: —
קין — קין — באַפריי מיך דו פון אים.

קין

וואָס שרעקט דיר, עדה? דאָס איז נישט
אַ ביזער גייסט.

עדה

ער איז נישט גאָט — און אויך נישט גאָטס אַ קינד:
ליהאַב פּרובים, שרפים שוין געזען;
דאָך ער זעט גאָרנישט אויס ווי זיי.

קין

ס'איז אָבער דאָ פיל העכערע פון זיי —
די הויפט-מלאכים.

לוציפער

און העכערע פון זיי נאָך אויך.

עדה

געוויס, דאָך נישט פיל גליקלעכער פון זיי.

לוציפער

אויב גליק און קנעכטשאַפט זענען איינס — ניין.

עדה

איך האָב געהערט מען זאָגט:
דער שרף ליבט מער און דער פּרוב מער ווייסט —
און דער-אַ איז אַ פּרוב, האָב איך געטראַכט,
דעריבער ליבט ער נישט.

לוציפער

אויב ליבע ווערט פון וויסן שטאַרק געשטערט,
וואָס מוז שוין זיין דאָן גאָט אַליין, וואָס איז

איין נישט באליבט, ווייל איר האָט אים דערקענט?
אויב פרובים, וואָס אַלץ ווייסן, ליבן שוואַך,
איז שרמימס ליבע בלויז אומוויסנהייט:
אַז ביידע פּאָרן זיך נישט גלייך, באַווייזט
דיר דאָך דיין עלטערנס שטראַף פאַר זיין געוואַגט,
קלויבט ליבע אָדער וויסן אויס, ווייל ס'איז
קיין אַנדער אויסוועג דאָך נישטאַ. ס'האָט שוין
דער פּאָטער אייערער געוויילט; — ער דינט
צו גאָט, ווייל ער האָט מורא בלויז פאַר אים.

ע ד ה

אַ קין! קלויב אויס ליבע!

קין

מיין עדה, ניין, איך דאַרף איר נישט פאַר דיר,
זי איז מיט דיר געבוירן — כליב בלויז דיר.

ע ד ה

און אונזערע עלטערן?

קין

צי האָבן זיי דען אונז געליבט בשעת
זיי האָבן פון דעם בוים געפליקט, וואָס האָט
פאַרטריבן אונז פון גן-עדן?

ע ד ה

מיר זענען אויף דער וועלט נאָך נישט געווען —
און אויב שוין יא, דאן זאָלן מיר דען זיי
און אונזרע קינדער גאָרנישט ליבן, קין?

קין

מיין קליינעם חנוך! און זיין שוועסטערל!
וואָלט איך געגלויבט דאָס גליק וועט זיין מיט זיי,
וואָלט איך פאַרגעסן האַלב —

נאָר ס'קאָן דאָך נישט

אפילו דורך דריי טויזנט דורות לאַנג
פאַרגעסן ווערן אַלץ, ס'וועט קיינמאָל נישט

קיין מענטש פארערן די ערינערונג
 פון מאן, וואָס האָט אין זעלבן טאָג
 פארזיט די זריעה פון דער מענטשהייט און
 פון אַלעם בינו! זיי האָבן אָפגעפליקט
 די פרוכט פון בוים פון וויסן און פון זינד —
 און, נישט צופרידן מיט דעם אייגנעם שמערץ,
 געבוירן האָבן זיי דאָן מיך — און דיך —
 און אנדערע דאָ, און אַלע נישט
 געצייילטע, און די פיל אומציייליקע
 מיליאָנען און מיליאָסן וועזנס אויך
 נאָך אונז, וואָס וועלן ירשענען פון זיי
 דעם אָנגעזאַמלטן וויי פון דורות לאַנג! —
 און איך — מוז זיין אַ פאָטער פון דעם מין!
 זיין רייץ און ליבע — איז מיין פרייד און לוסט,
 דער גליענדער מאַמענט, די שטילע שעה,
 אַלץ וואָס מיר האָבן אין די קינדער ליב,
 דאָס פירט נאָר זיי און אונז דורך יאָרן פיל
 פון זינד און פיין — ווען ווייניק, דאָך מיט שמערץ,
 פאַרמישט מיט קורצער פרייד פון בלוז איין ווייל —
 צום טויט, דעם אומבאַקאַנטן! יאָ, מיר דאַכט
 זיך, אַז דער בוים פון וויסן האָט גענאַרט: —
 ווייל אויב זיי האָבן שוין געזינדיקט, האָט
 דאָך וויסן זיי באַדאַרפט באַווייזן אַלץ —
 אפילו אויך דעם סוד פון טויט, און דאָך
 וואָס ווייסן זיי? — זיי ווייסן בלוז פון לייד.
 אויף דעם האָט מען באַדאַרפט די פרוכט, דעם שלאַנג?

ע ד ה

איך בין נישט עלנד, קין, און וואָלסטו
 נאָך גליקלעך זיך געפילט —

קיין

זיי גליקלעך דאָן כאָטש דו אַליין —
 איך וויל נישט האָבן וואָס צו טון מיט גליק,

וואָס בלויז דערנידעריקט אונז אַלעמען

ע ד ה

איך קאָן נישט און איך וואָלט
נישט גליקלעך זיין אַליין: און דאָך מיט די
אַרום, דענק איך, וואָלט איך געקאָנט עס זיין,
נישט אַכטנדיק דעם טויט, פאַר וועלכען, ווייל
איך קאָן אים נישט, האָב איך קיין מורא, כאָטש
ער ווייזט אויס זיין אַ מוראדיקער שאַטן —
אַזוי ווי כ'האַב געהערט.

ל ו צ י פ ע ר

און דו אַליין, זאָנסטו,

קאָנסט גאַרנישט גליקלעך זיין?

ע ד ה

אַליין! אַ, גאָט!
ווער קען אַליין זיין גליקלעך אָדער גוט?
אַליין זיין האַלט איך פאַר זינד, אַחוץ
ווען מיטראַכט פון ברודער אונזערן און פון
די קינדער אונזערע און עלטערן,
וואָס לייוועל דאָ זעען באַלד.

ל ו צ י פ ע ר

דיין גאָט איז דאָך אַליין; נו, איז ער דען
אַ גליקלעכער — אַליין און גוט?

ע ד ה

ער איז נישט גאַר אַליין; ער האָט
מלאכים און אויך שטערבלעכע, און ווערט,
פאַרשפרייטנדיק פיל פרייד, אַליין באַגליקט.
איז דען פאַראַן מער פרייד ווי שאַפן פרייד?

ל ו צ י פ ע ר

דו פרעג דיין פאָטער נאָר, נישט לאַנג צוריק
פאַרטריבן פון גן-עדן; צי זיין זון

דעם עלטסטן פרעג; פרעג אויך דין אייגן הארץ;
ס'איז נישט באַרוט.

ע ד ה

ניין, ליידער, ניין! — און דו,
ביסט דו פון הימל?

ל ו צ י פ ע ר

אויב כ'בין עס נישט, פאַרש אויס
די אורזאך פון דעם אַלפאַרשפרייטן גליק
(וואָס דו לויבסט שטאַרק) פון דעם אַלמעכטיקן
און גוטן שאַפער פון דאָס לעבן און
אַלצדינג; ס'איז זיין געהיימניש, און ער האַלט
עס נאָר פאַר זיך. מיר מוון דולדן בלויז!
כאָטש ס'וואָגן אייניקע פון אונז אַמאָל,
נאָר שרפים זאָגן, אַז ס'איז אַלץ אומזיסט; —
דאָך ס'לוינט דער פאַרווך, ווי לאַנג עס גיט
אין ערגעץ נישט קיין בעסער זאך פון דעם.
אין גייסט איז חכמה דאָ, וואָס פירט צו רעכט,
אַט פונקט ווי אין דער טונקעלער בלויער לופט,
ווערט אייער אויג, איר יונגע שטערבלעכע,
באַלויכטן פלוצים פון דעם שטערן-שיין,
וואָס וואַרט דעם מאָרגן צו באַגריסן פרי.

ע ד ה

ער איז אַ שיינער שטערן; און איך ליב
אים פאַר זיין שיינקייט פיל.

ל ו צ י פ ע ר

פאַרוואָס נישט דינען אויך צו אים?

ע ד ה

דער פאַטער אונזערער פאַרגעטערט בלויז
דאָס אומגעזעענע.

ל ו צ י פ ע ר

דאָך די סימבאָלן פון אומזיכטבאַרעס

זיי זענען גראָד דאָס ליבלעכסטע פון אַלץ
וואָס זיכטבאַר איז; און יענער העלער שטערן
איז פירער פון דעם גאַנצן הימל-רייך.

ע ד ה

דער פּאָטער זאָגט,
אַז ער האָט זעלבסט געזעען גאָט, וואָס האָט
באַשאַפן אונזער מוטער און אויך אים.
ל ו צ י פ ע ר

האָטו געזען גאָט?

ע ד ה

געוויס, אין זיינע ווערק.

ל ו צ י פ ע ר

און אין זיין וועזן אויך?

ע ד ה

דאָס נישט —

בלויז אין מיין פּאָטער, וועלכער איז גאָטס בילד,
און די מלאכים, ענלעך פיל צו דיר —
און העלער, כאָטש נישט אויף אַזויפיל שיין
און מאַכטפול אין געשטאַלט: גראָד ווי די זון,
די שטילע, מיטאַג-צייט, פול ליכט, אַזוי
נאָך קוקן זיי אויף אונז; דאָך דו זעסט אויס
אַט ווי אַן עטער-נאַכט, ווען וואַלקנס, ווייס
און לאַנג, דעם טיפן פורפור שטרייפן דורך,
און שטערן צאָללאָזע באַצירן דעם
געהיימנישפולן ווונדערבאַרן וועלב,
גלייך ווי זיי וואַלטן זונען זיין אַליין.
אַזוי אומצאָליק, שיין און ליבלעך שטאַרק,
נישט בלענדנדיק, דאָך ציען זיי מיך צו,
און מיינע אויגן גיסן טרערן דאָן,
ווען איך דערזע זיי, — און אַזוי טוסט דו,
זעסט אויס אומגליקלעך, — מאַך אונז נישט אַזוי,
און איך וועל וויינען צוליב דיר.

לוציפער

אוי, וויי! די דאָזיקע טרערן!
עס וועט נאָך פליסן, פליסן —

עדה

פון מיינע אויגן?

לוציפער

פון אַלעמענס.

עדה

וועם מיינסטו דאָס?

לוציפער

פון די מיליאָנען,
און די מיליאָסן! באַוווינער פון דער ערד —
און די פון וועלכע סיווערט די ערד באַפרייט —
און די, וואָס פילן דעם גיהנם אָן.
די אַלע, אַלע — קינדער פון דיין טראַכט.

עדה

אַ קין!

דער גייסט פאַרשעלט אונז בלויו.

קין

דו לָאָז אים ווייטער רעדן;
ליוועל גיין מיט אים.

עדה

ווהיין?

לוציפער

ביו צו אַ פלאַך,
פון וואַנען ער וועט קומען צוריק צו דיר.
אין בלויו אַ שעה אַרום; אין וועלכער ער
וועט אָבער זעען זאָכן פון פיל יאָר.

עדה

ווי קאָן עס זיין?

ל'ו ציפער

צי האָט נישט אייער אַלבאַשאַפער פון
די אַלטע וועלטן אָט די נייע וועלט
באַשאַפן אויך אין בלויו געציילטע טעג?
און קאָן נישט איך, וואָס האָב געהאַלפן אים
אין זיינע ווערק אויך ווייזן אין איין שעה,
וואָס ער האָט אין אַפולע אויפגעטון.
צי וואָס ער האָט אין ווייניקע צעשטערט?

ק'ן

קום, ווייז דעם וועג.

עדה

וועט ער

באמת קומען אין אַ שעה צוריק?

ל'ו ציפער

ער וועט.

פאַר אונזער אַרבעט עקזיסטירט נישט צייט;
מיר קאָנען קאָנצענטרירן אייביקייט
און מאַכן זי פאַר איין-און-איינציק שעה,
און ציען אויס אַ שעה אין אייביקייט.
מיר אַטמען נישט די לופט נאָך מענטשן-מאָס —
נאָר דאָס איז אַ געהיימניש. קין, נו,
קום מיט מיר.

עדיה

וועט ער אויף זיכער קומען צוריק?

ל'ו ציפער

געוויס, אָ, פרוי!

זאָל ער, דער איינציקער, פון שטערבלעכע
(פיליכט מיט איין-און-איינציקן אויסנאָם)
פון דאָרטן קומען נאָך צוריק צו דיר,
פרי צו מאַכן יענע וועלט, וואָס וואַרט

א שווייגנדע באפעלקערט ווי אָט די.
דערווייל איז נאָך דאָרטן כמעט ווי לער.

עדה

און ווו ווינסט דו?

לוציפער

אין גאַנצן רוים, ווו זאָל איך וויינען?
ווו ס'ווינט דיין גאָט, צי געטער — דאָרט בין איך;
איך האָב אַ חלק אין אַלצדינג; אין טויט
און לעבן, צייט און אייביקייט, און ערד
און הימל — און וואָס ס'איז נישט הימל און
נישט ערד, נאָר ס'איז באַווינט פון יעניקע,
וואָס זענען דאָרטן שוין אַמאָל געווען
און אפשר אין דער צוקונפט דאָרטן זיין —
דאָס איז מיין רייך! איך טייל זיך גלייך מיט אים,
און האָב נאָך אויך אַ קעניגרייך פאַר זיך,
ווו ער האָט דאָרטן גאָר קיין חלק נישט.
ווען איך וואָלט נישט געווען וואָס איך האָב געזאָגט,
וואָרט איך געקאָנט דען שטיין דאָ איצט פאַר דיר?
אויך די מלאכים זיינע זעסטו דאָ.

עדה

זיי זענען דעמאָלט אויך געווען, ווען ס'האָט
דער שיינער שלאַנג מיט אונזער מוטער גאָר
צום ערשטן מאָל גערעדט.

לוציפער

קין! דו האָסט געהערט
אויב בענקסט נאָך וויסן, קאָן איך דאָן דיין דורשט
דיר שטיין; און פאַרלאַנג נישט, אַז דו זאָלסט
פאַרזוכן פון די פרוכט וואָס אפשר וועט
באַרױבן דײך פון רעשטל גוטס וואָס ס'האָט
געלאָזן דיר דיין האַר. נו, פאַלג מיר נאָך.

קין

איך האָב עס, גייסט, אַזוי געוואָגט.

לוציפער און קין גייען אָם

עדה

מאָלט רופנדיק

קין! מיין ברודער! קין!

מאָרהאַנג

צווייטער אָקט

ערשטע סצענע

דער אָפּגרונט פֿון רוים.

קין און לוציפּער.

קין

איך טרעט אויף לופט און זינק נישט; דאָך האָב איך
שטאַרק מורא אפּער זינק איך פּאַרט.

לוציפּער

דו גלויב אין מיר, און ס'וועט די לופט דין טראָגן,
ווייל איך בין פֿון דער לופט דער האַר.

קין

קען איך עס טאָן, און דאָך נישט גאַטלאָז זיין?

לוציפּער

דו גלויב — און זינק נישט! צווייפל — און דו שטאַרבסט
אַזוי וואָלט דיר דערקלערט דער אַנדירער גאַט,
וואָס רופט מיך צווישן די מלאכים — שד;
צעטראָגן זיי דעם זעלבן וואָרט און קלאַנג
ביי מיזעראַבלע ברואים, וואָס פאַרשטיין
קיין זאך, וואָס גייט אַרויס פֿון גרעניץ פֿון
די חושים זייערע, און פאַרערן בלינד
דאָס וואָרט, וואָס קלינגט אין זייער אויער אָפּ,
און רופן זאָכן אָן, אי גוט, אי שלעכט,

לויט זייער טעכפן שפּלען באַגריף.
 איך וויל קיין איינעם נישט פון אזאָ מין;
 צי דו פאַרערסט מיך אָדער נישט, דו זאָלסט
 די וועלטן זען פון יענער זייט וווּ ס'ליגט
 דיין אייגן קליינע וועלט און דאָך נישט זיין
 באַשטרעפט פון מיר פאַר צווייפלען אין אַלצדינג,
 וואָס גייט אַרויס פון תּחום פון אַרים לעבן.
 ס'וועט קומען נאָך אַ צייט, ווען ס'וועט אַ מענטש,
 געוואָרפן אויף אַ שיינעם וואַסער-שטראָם,
 צום צווייטן זאָגן: „גלויב אין מיר, און דו
 וועסט אויף דעם וואַסער גיין, און זיכער וועט
 דער צווייטער אויף די כּוואַליעס גיין. איך זאָג
 נישט „גלויב אין מיר“ אַלס תּנאי צו רעטן דיך;
 דו פלי נאָר איצטער דורך מיט מיר דעם תּהום
 פון רוים, און כּוועל דיר ווייזן זאָכן, וואָס
 דו וועסט נישט וואַגן לייקענען אין זיי —
 געשיכטע פון דעם עבר, געגנוואָרט,
 און פון די וועלטן אין דער צוקונפט ווייט.

קיין

אָ גאָט, צי טייוול — וואָס דו זאָלסט נישט זיין —
 איז דאָס אַ דאָרטן אונזער ערד?

לוציפּער

דערקענסט דען נישט מער דעם שטויב פון וואָס
 דיין פּאָטער קומט אַרויס?

קיין

צי קען עס זיין?

אָט יענער בלויער קרייז, וואָס שווינגט
 זיך אום אין ווייטן עטער דאָרט, און גלייך
 נאָך אים נישט ווייט אַ קלענערער פון אים,
 ווי דער וואָס לייכט אויף אונזער ערד ביינאַכט?
 און דאָרט איז דער גן-עדן אונזערער?

ווי זענען זיינע טויערן, און ד
וואָס היטן אים?

לוציפער

יאָ-יאָ, נו, ווייז מיר נאָר דאָס אָרט,
וואָס דו רופסט אָן גן-עדן.

קין

ווי קאָן איך דען? אָט ווי מיר פֿליען דאָ
אַזוי פּאָרויס, ווי זונען-שטראַלן, ווערט
עס קליין און קלענער, ביז עס זאמלט זיך
אַ ליכט-קרייז רונד אַרום זיך זעלבסט, ווי סיליכט,
וואָס האָט פאַשיינט דעם רונדסטן פון די שטערן,
וואָס כּוּהאַב באַמערקט ביים טויער פון גן-עדן.
און ס'דאַכט זיך מיר, ווען מיר דערווייטערן זיך
אַזוי פון זיי, אַז ביידע זענען זיך.

באַהעפטן זיך מיט אַלע אנדערע שטערן
אַנצאַלִיקע, וואָס רינגלען אונז אַרום;
און ווי מיר גייען פּאַרווערטס אָפּ פון זיי,
פאַרמערן זיי זיך נאָך מיריאַדנווייז.

לוציפער

און ווען עס זאָלן עקזיסטירן אויך
פיל וועלטן גרעסערע פון דיינער נאָך,
באַוווינט פון וועזנס גרעסערע, און זיי —
פיל רייכער און פיל מערער נאָך אין צאָל
פון גאָר דעם שטייב פון דיין באַגרענעצטער ערד,
און ס'וואָלטן די אַטאָמען אויך געווען
באַזעלט, פאַרמערט, פאַרמשפּטע צום טויט
און עלנדקייט — וואָס וואָלסטו דאָן געדענקט?

קין

איך וואָלט געווען שטאַלץ מיט דעם געדאַנק,
וואָס וואָלט אַזוינס דערקענט.

לוציפער

דאָך ווי — ווען דער געדאַנק דער הויכער וואָלט

געווען מיט שקלאַפֿישן שטאַף געבונדן, און
 פאַרשטייענדיק צועלכע זאַכן, און
 אויך שטרעבנדיק צו זיי, און וויכנשאַפֿט
 וואָס פֿירט נאָך העלער, ווייטער, וואָלט געווען
 פאַרקניפֿט מיט דער געמיינער נידריקער
 פֿאַדערפעניש, גאַנץ גראָב און שמוציק, און
 דאָס שענסטע פֿון די פֿריידן דייע וואָלט
 אַ זיסע זעלבסדערנידערונג געווען,
 אַן עקלידער און פאַרצערנדער
 באַטרוג, דיך צו פאַרנאָרן צום באַשאַף
 פֿון נייע קערפּער און נשמות, אויך
 באַשטימט צו זיין אַזוי צעבראַכן, שוואַך, —
 און וויניקע פֿון זיי אַזוי באַגליקט —
 קיין

גייסט!

איך ווייס נאָך גאַרנישט וועגן טויט, אַחוץ —
 דאָס ס'איז דער טויט אַן אימהדיקע זאַך,
 פֿון וואָס די עלטערן פֿלעגן רעדן אָפֿט,
 ווי פֿון אַ מוראדיקער נחל'ה, וואָס
 איך האָב פֿון זיי באַקומען, גראַדע ווי
 דאָס לעבן — אַ ירושה גאָר אָן גליק,
 וויפֿיל איך ווייס. דאָך, גייסט! אויב ס'איז אַזוי
 ווי דו האָסט מיר געזאָגט (און אינערלעך
 פֿיל איך די לייידן, די פֿראַפּעטישע,
 פֿון יענעם אמת שטאַרק) — דאַן לאָז מיך שוין
 פֿיל גלייכער שטאַרבן דאָ! — ווילל כּידענק, אַז צו
 געבוירן קינדער, וועלכע זאָלן בלויז
 פֿיל יאָרן לייידן און פאַרגיין, הייסט בלויז
 פאַרווייען טויט און מאַסן-מאָרד אויף דר'ערד.
 לוציפּער
 אינגאַנצן שטאַרבן קאָנסטו נישט — עטוואָס
 אין דיר וועט בלייבן לעבן אייביק נאָך.

קין

דער אַנדערער האָט צו מיין פּאָטער נישט
גערעדט דערפֿון, ווען ער האָט אים פּאַריאַגט
פֿון פּאַראַדיז און טויט פּאַרשויבן אויף
זיין שטערן. דאָך פּאַרשווינדן מאַך פֿון מיר
וואָס שטערבלעך איז, דאָס איך זאָל מיטן רעשט
גלייך מיט מלאכים זיין.

לוציפער

איך בין אַ מלאך: ווילסטו זיין ווי איך?

קין

איך ווייס נישט וואָס דו ביסט; איך זע דיין מאַכט.
און זע די זאַכן, וואָס דו ווייזט מיר דאָ
אַריבער מיינע פּוחות, איבער אַלץ
וואָס איז מיט מיר געבוירן, כאָטש אַלצדינג
בלייבט הינטערשטעליק קעגן מיין פּאַרלאַנג
און מיין באַגריף.

לוציפער

וואָס זענען זיי, וואָס זעען אויס גאָר שטאַלץ,
דאָך עניוודיק צו קאָנען וויינען מיט
די ווערים אויף דער ערד?

קין

און וואָס ביסטו, וואָס וויינט מיט שטאַלץ אינם גייסט,
און קאָנסט דורכ־רינגען אייביקייט, נאַטור —
און קוקסט אויס אומעטיק, פּאַרוואַרגט.

לוציפער

ליקוק אויס אַזוי נאָר ווי איך בין;
דעריבער פרעג איך איצטער דיר, אויב דו
וואָלסט וועלן זיין פֿון די אומשטערבלעכע?

קין

דו האָסט מיר זעלבסט געזאָגט: צי לוייל, צי נישט —

איך מוז אומשטערבלעך זיין. איך האָב עס נישט
געוואָסט ביז דאָ נישט לאַנג צוריק — דערפאַר
אויב ס'מוז אזוי דאָך זיין, דאַן לאָז-זשע מיר,
צי ס'וועט מיר ברענגען אומגליק אָדער גליק,
אויך לערנען מיין אומשטערבלעכקייט פאַרויס
צו פילן.

לוציפער

דו האָסט עס שוין דערפאַרן איידער נאָך
איך בין צו דיר געקומען.

קין

אויף וועלכען אופן?

לוציפער

דורך ליידן.

קין

מוז ליידן דען אומשטערבלעך זיין?

לוציפער

יא, מיר און דייעו קינדער וועלן זען.
נאָר איצטער קוק און זע! איז דאָס נישט שיין?

קין

אָ, אומבאַנרייפֿלעך-שיינער עטער דו!

און איר זיך פיל-פאַרמערנדיקע וועלטן

פון גרויסער ליכט און גרעסער אָן אַ סוף!

וואָס זייט איר? וואָס איז אָט די ווילדערנישט,

די בלויע, מיט איר אומבאַגרענעצטער לופט,

און קייקלט זיך און וואַנדערט אום

גלייך ווי די בלעטער כ'האָב אַמאָל באַמערקט

אויפן קלאָרן וואַסער-שטראָם אין פאַראַדיז?

איז אייער לויף באַשטימט, באַגרענעצט אויך?

צי זייט איר אָן אַן אָפֿהאַלט פריי, און לויפט

אָן אויפהער דורך דער לופט פון דעם וועלטאַל

פאַרשפּרייט אָן גרעניץ, אָן אַן ענד — נאָך וואָס
עס ווייטיקט מיר מיין זעל, ווען כ'טראַכט פון דעם —
באַרוישט פון דעם געפיל פון אייביקייט!
אָ, גאָט, אָ, געטער! וואָס איר זאָלט נישט זיין!
ווי שיין איר זייט! ווי שיין ס'איז אייער ווערק,
דער צופאַל, אָדער וואָס עס זאָל נישט זיין, —
אָ, לאָזט מיך שטאַרבן, ווי אַטאַמען גלייך,
(אויב די אַטאַמען שטאַרבן) אָדער לאָזט
מיך קאַנען אייך, אין וויסן און אין מאַכט!
מיין זין פאַרטראַגט דאָס אַליין צו זעען איצט,
הגם מיין גוף, מיין שטויב, איז שוואַך פאַר דעם;
אָ, גייסט! איך מוז דאָ שטאַרבן אָדער פיר
מיך נענטער צו צו זיי.

לוציפער

ביסטו נישט נענטער? בליק צוריק צו דירערד!

קין

ווי איז זי איצט? איך זע קיין זאך, אַחוץ
פיל מחנות, מחנות ליכטער אָן אַ צאָל.

לוציפער

בליק דאָרט אַהין!

קין

איך זע זי נישט.

לוציפער

דאָך פינקלט זי נאָך אַליין.

קין

אָ, יענע? דאָרט!?

לוציפער

געוויס.

קין

דו מיינסט באמת וואָס דו זאָגסט?

איך האָב געזען דאָך דעם גליוואָרם און
דעם פייערפליג אין קליינעם וואַלד און ביי
דעם גרינעם טייך אין גרויסקן פאַרנאַכט
פיל העלער גלאַנצן ווי די ערד-וועלט דאָרט,
וואָס טראָגט און האַלט זיי אויף.

לוציפער

דו האַסט געזען ביידע גלאַנצן העל —
אי וועלטן, אי אויך שרצים, זאָג-זשע מיר
וואָס דענקסטו וועגן זיי?

קין

איך דענק, אַז יעדער אויף זיין אָרט איז שיין,
און דאָס די נאַכט, וואָס ביידן שיינקייט גיט.
דעם קליינעם פייערפליג אין פלינקן פלי,
און דעם אייביקן שטערן אין זיין גרויסן לויף, —
זיי ביידע מוזן ווערן גלייך געפירט.

לוציפער

דורך וועמען דאָך? דורך וואָס?

קין

דאָס וויל איך זאָלסט מיר ווייזן.

לוציפער

און וואַנסט עס דען צו זען?

קין

ווי ווייס איך דאָס פאַרויס?
ביז איצט האַסטו מיר נישט געוויזן נאָך
קיין נאָך, וווּ ס'האַט מיר אויסגעפלט מין מוט,
צו גיין מיט דיר פאַרויס.

לוציפער

דאָן קום מיט מיר.
וויסטו איצט זאָכן שטערבלעכע נאָך זען,
צי זיי, וואָס שטאַרבן נישט?

קין

וואָס זענען זיי די זאָכן דען?

לוציפער

זיי זענען שטערבלעך און אומשטערבלעך איך,
דאָך וואָס איז נענטער צו דיין האַרצן דיר.

קין

דאָס וואָס איך זע.

לוציפער

דאָך וואָס איז נענטער צו דיין האַרצן פאַרט?

קין

די זאָכן, וואָס איך האָב נאָך נישט געזען,
און ווי מען זאָגט: איך וועל זיי קיינמאָל זען —
דאָס זענען די געהיימנישן פון טויט.

לוציפער

זאָל איך דיר ווייזן זאָכן לאַנג שוין טויט,
ווי כ'האָב דיר שוין געוויזן זאָכן פיל,
וואָס וועלן לעבן אייביק לאַנג?

קין

יא, טו אַזוי.

לוציפער

איך אונזרע שטאַרקע פליגל דאָן אין וועג!

קין

א, ווי מיר שפּאַלטן איצט דאָס פלויע דורך!
די שטערן פלען פלינק פון אונז! די ערד —
ווי איז די ערד? דערלויב מיר נאָנט אַ בליק
צו טון, ווייל כ'קום אַרויס פון איר.

לוציפער

דאָך דענק נישט, אַז דו קאָנסט אַנטריינען גאָר
פון איר; באַלד קערסטו זיך צוריק צו איר,

און צו איר שטויב; זי טיילט די אייביקייט
מיט דיר און אויך מיט מיר.

קין

ווי פירסטו איצטער מיך?

לוציפער

צו דאָס, וואָס איז געווען פאַר דיר!
צו אַ וויזיאָנען-וועלט, פון וועלכער ס'איז
דיין וועלט נישט מערער ווי אַ ברוך פון איר.

קין

ווי? איז זי דען נישט ניי?

לוציפער

נישט מערער ווי דאָס לעבן; און דאָס איז
געווען נאָך פריער פיל פאַר דיר, פאַר מיר,
און אַלע זאַכן, וועלכע זעען אויס
נאָך גרעסער מער פאַר אונז. עס וועלן אויך
פיל זאַכן בלייבן אייביק אָן אַן ענד;
און פיל וואָס וואָלטן זיך באַרימען, אַז
זיי האָבן גאָר קיין אָנפאַנג נישט געהאַט,
זיי האָבן אָנגעהויבן קליין ווי דו;
און זאַכן מעכטיקערע זענען שוין
פאַרניכטעט לאַנג, כדי צו מאַכן פלאַץ
פאַר אַנדערע פיל שוואַכערע פון זיי,
וואָס זענען איבער אונזערן באַגריף;
ווייל נאָר מאַמענט און רוים פון אייביק אָן
פאַרבליבן זענען אומפאַרענדערט גאָר.
דאָך ענדערונג מיינט נישט: עס שטאַרבט די זאך,
די שטויב בלויז שטאַרבט; דאָך דו שטאַמסט אָפּ פון שטויב,
דערפאַר קאָנסטו באַגרייפן זאַכן בלויז,
וואָס קומען פון דעם שטויב אַרויס, אַזוינס
זאָלסטו איצט זען.

קין

שטויב, גייסט! איך קאָן פאַרנעמען וואָס דו ווילסט.
לוציפער

קום ווייטער דאָן!

קין

די ליכטער דאָך פאַרשווינדן פון מיר שנעל,
און אַנדערע ווידער ווערן גרעסער פיל,
ווי מיר הערנענטערן זיך; זיי זעען אויס
ווי וועלטן גלייך.

לוציפער

זיי זענען עס.

קין

און אויך גן-עדנס האָבן זיי?
לוציפער

סיקען מעגלעך זיין.

קין

און מענטשן אויך?
לוציפער

יא, אָדער וועזנס העכערע.

קין

אזוי? און שלאַנגען אויך?
לוציפער

דו וואָלסט געוואָלט דער מענטש זאָל זיין אָן זיי?
עס זאָל קיין אַנדער לעבעדיקע זאך
נישט זיין, אַחוץ פון די צווייפסיקע?

קין

אָך, ווי די ליכטער שווינדן!
ווי פליען מיר?

לוציפער

צום פאנטאם-רייך, צו וועזנס פון אמאל,
אין וועלכע דארפן שאטנס שפעטער זיין.

קין

עס ווערט דאך אָבער פינצטערער —
די שטערן זענען אויסגעלאָשן שוין!

לוציפער

דאך זעסטו נאָך.

קין

וואָס פאַר אַ מוראדיקע ליכט!
נישט זון און נישט לבנה און אויך נישט
די שטערן אָן אַ צאָל. דאָס טיפע בלוי
פון פורפור-נאַכט פאַרגייט און שווינדט און שווינדט
אין אומעטיקן בין-השמעות-ליכט —
דאָך זע איך און דערקען געוואַלטיקע
אין טונקעלע מאַסן; נאָר נישט ענלעך צו
די וועלטן, וואָס מיר האָבן דאָ דערגרייכט,
וואָס זייענדיק אַרומגעגורט מיט ליכט,
דערשיינען זיי פאַר אונז מיט לעבן פול,
אויך ווען עס שיידט זיך אָפּ פון זיי דאָס ליכט,
און ווייזן זיך אין פאַרמען אַלערליי,
מיט טיפע טאָלן און מיט הויכע בערג;
אַ טייל, וואָס שפּריצן פּונקען אין דער לופט,
אַ טייל, וואָס ווייזן וואַסערן פאַרשפּרייט
אין ווייט, אין וועלטן אַנדערע — באַגורט
מיט ברייטע גאַרטלען ליכט, און האָבן אויך
לבנות שווימענדיקע נאָנט צו זיך
וואָס זענען שוין אַזוי ווי די פון דערד: —
אַנשטאָט זעט אַלצדינג אויס דאָ שוואַרץ, אַ שרעק.
לוציפער.

דאך קלאָר.

האָסט דאָך געוונטשן אָנצוקוקן טויט
און טויטע וועזנס?

קין

איך ווינטש דאָס נישט; דאָך וויל איך ווייס, אַז ס'איז
אַזוינס פאַראַן, און דאָס מיין פּאָטערס זינד
האָט מיר און אים און אַלץ, וואָס קומט נאָך אונז,
דעם טויט געבראַכט, וואָלט איך געוואָלט פּאָטש אויף
איין אויגנבליק אַ קוק טון אויף דאָס אַלץ
וואָס ס'איז מיר סוף-פּל-סוף-באַשערט.

לוציפער

נ, קוק!

קין

בלויז טיפע פינצטערניש?

לוציפער

אַזוי וועט דאָס פאַרבלייבן אייביק פּאַנג;
דאָך פּאַמיר עפענען די טויערן!

קין

געוואַלטיק-גרויסע רויכן טיילן זיך
פּונאַנדער -- וואָס איז דאָס אַזוינס?

לוציפער

נ, קום אַריין!

קין

קאָן איך אויך גיין צוריק?

לוציפער

צוריק! געוויס! ווי דען-זשע זאָל דאָס פּאַי
פון טויט באַפּעלקערט זיין? דאָס איצטיק פּאַנד
איז קליין אַנטקעגן דעם וואָס וועט נאָך זיין,
דורך דיר און דייניקע.

קין

די וואַלקנס עפענען זיך ווייט און ברייט,
און לאָזן ברייטע קרייזן אַרום אונז.

לוציפער

פאָרויס!

קין

אין דו?!

לוציפער

זיי רויק — ווייל אָן מיר וואָלסטו גאַרנישט
געקאָנט אַרויס פון גרעניץ פון דיין וועלט.
פאָרויס! פאָרויס!

זיי פאַרשויןן דורך די וואַלקנס

צווייטע סצענע

דער אפגרויט.

לוציפער און קין ס'עטן-אויף.

קין

ווי שטיל און אַך ווי גרויס עס זענען אָט
די טונקלע וועלטן דאָ ווי זעען אויס
מער ווי איין וועלט, און פיל באַווינטער ווי
די גרויסע שטראַלנדיקע קנוילן ליכט.
וואָס האָבן זיך געדיכט געשווינגען דאָרט
אין לופטן, און זיי האָבן זיך פאַר מיר
געוויזן מער ווי קלאַרע, לייכטנדע
באַווינער פון אַ הויך פאַנטאַסטישן הימל,
אַנשטאַט אַליין צו זיין באַזעצט, באַווינט;
נאָר ווען איך קום אַביסל נענטער צו
צו זיי, באַמערק איך, ווי זיי וואַקסן אויס
און ווערן ווי ממשותדיקער שטאַף
ביו צו אומענדלעכקייט, וואָס זעען אייט
באַשאַפן ליבערשט, אַז דאָס לעבן זאָל
באַווינען זיי, ווי זיין דאָס לעבן זעלבסט.
דאָך דאָ איז אַלץ נאָר שאַטנדיק און פול
מיט ביין-השמעותדיקער ליכט, אַזוי
אַז ס'רעדט פון טעג פאַרגאַנגענע.

לוציפער

דאָס איז דאָס קעניגרייך
פון טויט. — וואָלטו געוואָלט דאָ איצטער זיין?

קין

איך קאָן נישט זאָגן, ביז
איך ווייס נישט וואָס דער טויט באמת איז.
דאָך אויב ס'איז אמת ווי מיין פאָטער האָט
אין זיינע דרשות אָפט דערקלערט, דאָן איז
דער טויט אַ זאָך — אָ, גאָט! איך וואָג גאָרנישט
צו דענקען! זאָל פארשאַלטן זיין אָט דער,
וואָס האָט באַשאַפן לעבן, וואָס פירט צום טויט!
און אויך דער לעבנסשטאַף, — דאָס לעבן זעלבסט, —
וואָס קאָן נישט בלייבן, נאָר עס מוז פאָרגיין —
אפילו פון אומשולדיקע.

לוציפער

דיין פאָטער שעלטטו?

קין

האָט ער דען נישט געשאַלטן מיך מיט דעם,
וואָס ער האָט מיר געבורט געגעבן? האָט ער
דען נישט געשאַלטן מיך נאָך איידער ער
האָט מיר געבורט געגעבן, מיט דעם וואָס ער
האָט די פארבאָטענע פרוכט פון בוים געפליקט?

לוציפער

האָסט וויל געזאָגט: די קללה איז פארטיילט
פאר דיר און פאר דיין פאָטער גלייך — דאָך וואָס
איז פאר דיין ברודער און פאר דיין זין?

קין

זיי זאָלן מיט דער קללה טיילן זיך
מיט זייער פאָטער, ברודער און מיט מיר!
וואָס האָב איך אויסער דעם? איך לאָז זיי מיין
ירושלם. — אָ, איר אומבאָגרענצטע און
טיף-טונקלע קעניגרייכן, איבערפילט
מיט שווימענדיקע שאַטנס אַלערליי

און ריווקע געשטאלטן, טיילווייז קלאָר
און שאַרף, און אַנדערע נישט גאַנץ קלאָר,
דאָך אַלע מעכטיק מרה-שחורהדיק —
וואָס זייט איר? לעבט איר? האָט איר ווען געלעבט?
לוציפער

עטוואָס פון דעם און פון דאָס אַנדערע.

קין

וואָס איז דאָן טויט?

לוציפער

וואָס? האָט דען אייער שעפער אייך דאָס נישט
געזאָגט, אַז ס'איז אַן אַנדער לעבן?

קין

ביז איצט האָט ער נאָך גאָרנישט-נישט געזאָגט,
צוהויז אַז אַלע מוזן שטאַרבן גלייך.

לוציפער

פילייכט וועט ער דעם שפעטערדיקן סוד
פאַר אייך ווען ס'איז אַנטפלעקן אויך.

קין

זאָל גליקלעך זיין דער טאָג!

לוציפער

יאָ, גליקלעך! ווען אַנטפלעקט,
דורך ווייטיק, לייזן אומאויסדריקלעכע,
באַלעסטיקט מיט יסורים אייביקע,
פאַר די אומציייליקע מיריאַדן, נאָך
באַוווסטלאָזע אַטאָמען, וועלכע וועלן
מיט לעבן זיין באַשענקט פאַר דאָס אַליין!

קין

וואָס זענען אָט די גרויסע שאַטנס, וואָס
איך זע דאָ שוועבן, שוועבן אַרום מיר?

די פאָרמען זייערע זענען גאַרנישט גלייך
 צו יענע גייסטער, וועזנס, וואָס אין האָב
 אַרום דעם פילגעגאַרטן פאַראַדיו,
 פאַר מיר פאַרשלאָסן, דאָרט געזען, אויך זע
 איך נישט אין זיי די פאַרמע פון דעם מענטש,
 ווי כ'האָב געזען אין אָדמען, צי אין
 מיין ברודער הבל, צי אין מיר אַליין,
 צי אין מיין שוועסטער-פּרוי, און אויך נישט אין
 די קינדער; דאָך זיי זעען אויס מיר ווי
 באַזעלט, נאָר נישט ווי טאיז דער מענטש, צי ווי
 דער מלאך, נאָר עס ווייזט ווי עטוואָס אויס,
 אויב נישט צו אָט דעם לעצטן גלייך, איז ער
 פיל העכער פון דעם ערשטן, פון דעם מענטש;
 געוואַגט, דערהויבן, שיין און פול מיט קראַפט,
 יא, כאַטש גאָר אומדערקערבאַר אין געשטאַלט;
 ווייל כ'האָב אַזעלכע קיינמאָל נישט געזען.
 זיי טראָגן נישט דעם שרפס פליגל, נישט
 דעם פנים פון דעם מענטש, און נישט די פאָרם
 ווי פון דער מוראדיקסטער חיה, צי
 פון וועלכער זאך, וואָס אַטעמט ערגעץ איצט;
 זיי זענען אָבער מעכטיק, שיין, גלייך ווי
 זיי מעכטיקסטע און שענסטע, וועלכע לעבן,
 און דאָך נישט גלייך צו זיי און אַנדערש פיל,
 אַז כ'קאָן קוים רופן לעבעדיקע זיי.

לוציפער

זיי האָבן דאָך געלעבט.

קין

ווי?

לוציפער

ווי דו לעבסט היינט.

קין

ווי?

לוציפער

אויף דאָס וואָס דו רופסט ערד
האַבן זיי געווינט.

קין

אַדם איז דער ערשטער.

לוציפער

פון דייניקע, כאַיב צו, — דאָך קליין,
צו-נידעריק צו זיין פון זיי דער לעצטער.

קין

וואָס זענען זיי?

לוציפער

זיי זענען דאָס,
וואָס דו וועסט שפעטער זיין.

קין

וואָס זענען זיי דאָן דאָך געווען?

לוציפער

געוועזן לעבעדיקע, דערהויבענע,
פאַרשטענדיקע און הערלעך, גוט און גרויס,
פיל העכער פון דיין פאָטער, אָדם, וואָס
האַט ווען געקאָנט אין דעם גן-עדן זיין,
אַט ווי דער זעכציק-טויזנטסטער געשלעכט
נאָך דיר, וועט זיין פיל גרעסער אויך פון דיר
און פון דיין זון, אפילו ווען דער דור
וועט פון דעם וועג אַראָפּ; און אויף וויפיל
זיי זענען שוואַך קענסטו דערפאַרן פון
דיין אייגן פלייש און בלוט.

קין

אוי-וויי איז מיר!

פארגאַנגען זענען אויך אָט די?

לוציפער

געוויס, פון זייער ערד, ווי דו וועסט ווען
אַמאָל פון דיין ערד אויך פאַרגיין.

קין

איז מיינע אויך געווען זייערס?

לוציפער

געוויס.

קין

דאָך נישט ווי איצט,
זי איז צו-קליין, צו-אַרים, צו פאַרטראַגן
באַשעפענישן ענדלעכע צו זיי.

לוציפער

ס'איז וואָר, זי איז אַ שענערע געווען.

קין

פאַרוואָס איז זי געפאַלן דאָך?

לוציפער

פרעג אים, וואָס צעשמעטערט זיי.

קין

דאָך ווי האָט דאָס פאַסירט?

לוציפער

דורך אַ צעשמעטערטער, צעוויילדערטער
צעשטערונגס-ווערק און שטורם פון נאַטור,
וואָס האָט אַ וועלט ביז צו כאַאָס צעשטערט.
ווי ס'איז פון דעם כאַאָס אַ וועלט אַרויס:
אַזעלכע זאַכן, כאַאָס אַ זעלטנהייט
אין צייט, פאַרמאָגט די אייביקייט דאָך אויך —
נו, קום און קוק אויף דער פאַרגאַנגענהייט.

קין

ס'איז מוראדיק!

לוציפער

דאָך אמתדיק. באַטראַכט די שאַטנס דאָ,
זיי זענען חומר אויך אַמאָל געווען,
ווי דו.

קין

און איך מוז ווערן אויך ווי זיי?

לוציפער

זאָל דיין באַשעפער ענטפערן דיר אויף אַלץ.
ל'וועל ווייזן דיר בלויו די פאַרגאַנגענע,
וועסט פילן וואָס זיי זענען אויך געווען.
אויף וויפל ס'וועט דערלויבן דיין געפיל,
און אויך דיין שוואַכער טייל אומשטערבלעכקייט,
פון הויכן זין און ערדערישער קראַפט.
די זאָך וואָס איר בשותפותדיק פאַרמאָגט
איז לעבן, אויך איז טויט אייך גלייך באַשערט!
דער יתרון, וואָס ס'איז ביידע אייך געבליבן,
פון אייער אָרימער ירושה גייט
אויך מיט מיט ווערים, שרצים פון דער ערד,
וואָס קומען פון אַן אָפגעזעצטן שלאָם,
פון גאָר אַ מעכטיק שטאַרקער וועלט אַרויס,
צעברעקלט אין אַ נישט-פאַרענדיקטן
פלאַנעט, באַוווינט מיט מענטשן וועמענס פרייד
עס איז געווען אין בלינדקייט בלויו צו זיין —
אַן ערד פון אומוויסנהייט, וווּ וויסן
ווערט ווייט פאַרשטויסן גלייך ווי גיפט. דאָן זע
די הויכע וועזנס, וואָס זיי זענען איצט
און וואָס זיי זענען לאַנג צוריק געווען;
דאָך אויב ביסט מיר, דאָן קער זיך אום צוריק
צו ד'רערד, באַאַרבעט זי און היט זי אָפּ —
ל'וועל ברענגען דיך מיט זיכערהייט צוריק.

קין

ביין, ניין, איך בלייב אָט זאָ
פּוּצִיפּער

ווי לאַנג?

קין

אויף אייביק! — אויב איך מוז
צוריק זיך קערן פון דער ערד צאהער,
ווייל איך שוין ליבערשט בלייבן איצטער דאָ;
כיבן מיד פון אַלץ, וואָס ס'זעט מיין אויג אויף דר'ערד —
ערלויב מיר ווילנען צווישן שאַטנס דאָ.

פּוּצִיפּער

ביין, ס'קאָן נישט זיין. דו זעסט עס אַלץ איצט ווי
אַ ווילנע בלוז וואָס איז ווי ווירקעכקייט.
פדי צו זיין באַרעכטיקט דאָ צו זיין
מוזט דו צוערשט אויך גיין דעם זעלבן וועג,
וואָס אַלע וועזנס וואָס דו זעסט פאַר דיר
דאָ זענען דורך — די טויערן פון טויט.

קין

דורך וועלכע זענען מיר אַריין?

פּוּצִיפּער

דורך מיינעם! דאָך צו ברענגען דיך צוריק,
דאָן הויבט מיין גייסט דיך אויף, צו אָטעמען
אין רעגיאָנען, וווּ ס'איז אָטעמלאָז
איעדע זאך, חוץ דיר אַליין, קוק אָן.
זע אַלץ; דאָך דענק נישט צו פאַרבלייבן דאָ.

קין

ביז קומען וועט דיין שעה.
און ס'קומען קיינמאָל נישט די דאָזיקע
צו דר'ערד צוריק שוין מער?

פּוּצִיפּער

פאַרשוונדן איז אויף אייביק שוין די ערד.

די זייערע! — אזוי פארשוונדן דורך
דעם קאמף. זיי וואָלטן איצטער קיינמאל נישט
דערקענט קיין איין-און-איינציק נייעם אָרט
פון דער קוים-האַרט-געוואָרענער אייבערפלאַך —
וואָס פאַר אַ שיינע וועלט זי איז געווען!

קין

און איז.

נישט מיט דער ערד לעב איך אין קאמף, הגם
איך מוז איר שווער באַאַרבעטן; נאָר וואָס
איך קאָן איר שיינקייט נישט געניסן אָן
מיין מי, און קאָן מיט קיין שום וויסנשאַפט
צופרידנשטעלן מיינע טויזנטער
געדאַנקען, וועלכע ברענען מיר מיין מאַרד,
און קאָן נישט שטילן אויך די טויזנט זאָרגן
פון לעבן און פון טויט.

לוציפער

וואָס דיין וועלט איז דאָס זעסטו וויל, נאָר קענסט
גאַרנישט באַגרייפן אָט די שאַטנס בון
אַ וועלט וואָס איז געווען.

קין

און אָט די ריזיקע באַשעפענישן דאָ,
און שאַטנס הינטערשטעליק פיל (ווי ס'שיינט)
אין שכל פון די פריערדיקע וואָס
מיר זענען דאָ פאַרבײ, און זעען אויס
כמעט ווי ווילדע איינווײנער פון גאָר
אַ טיפן וואָלד אויף דירערד, און ברילן אין
דער נאַכט, — נאָר צען מאָל שרעקלעכער פון זיי
און גרעסער פיל; און העכער פיל פון די
גן-עדן-ווענט, באַוואַכט פון פרובים מיט
שאַרף-בליצנדיקע אויגן, ענלעך צו
די פלאַמען-שווערדן, וועלכע היטן זיי;

און ציינער אויסגעשטרעקט ווי ביימער, וואָס
מען האָט פון זיי די צווייגן זייערע
און קאָרע אָפגעשיילט — וואָס זענען זיי
אַמאָל געווען?

רוציפער

דאָס, וואָס אויף דיין וועלט איז די מאַמאָט; נאָר
די ערד דעקט צו מיריאַדן פון דעם מין.

קין

דאָך אויף דער ערד איז גאָר פון דעם נישטאָ.

רוציפער

ניין, ווייל דיין שוואַכער מין וואָלט נישט געקאָנט
מיט זיי אין קאַמף זיין לאַנג, די קללה וואָס
עס ליגט אויף אים וואָלט נוצלאָז דאָן געווען —
זיי וואָלטן אים פאַרטיליקט פרי פון ד'רערד.

קין

נאָך וואָס אין גאַנצן קאַמף און קריג?

רוציפער

דו האָסט פאַרגעסן דעם באַפער, וואָס האָט
דיין מין פאַרטריבן פון גן-עדן: קריג
מיט אַלין, און טויט צו אַלין, און קראַנקהייטן
פאַר מערסטע, און פיל וויי און ביטערקייט;
דאָס איז די פרוכט פון דעם פאַרבאָטיגעם בוים.

קין

אויך היות? האָבן זיי דען אויך פאַרוכט
פון בוים, עס זאָל זיי זיין באַשערט דער טויט?

רוציפער

דער שעפער אייערער האָט אייך געזאָגט,
זיי זענען דאָך פאַר אייך געשאַפן פונקט
ווי איר געשאַפן זייט פאַר אים. — איר ווילט
דאָך נישט פאַר זיי אַ בעסער גורל ווי

פאר אייך? וואָלט אָדם נישט געפאָלן דאָן,
וואָלט איר דאָך איצט געהאַט אַ גוטן שטאַנד.

קיין

אוי-וויי, אומגליקלעכע!

ווי זיינע קינדער, מוזן זיי אַ טייל

אויך האָבן אין מיין פאָטערס גורל; אויך
ווי זיי, נישט האָבנדיק די פרוכט פאַרזוכט,
און אויך אַזוי, אָן פיל-באַצאָלטן וויסן!

ער איז אַ ליגנער-בוים פאַר אונז געווען, —
מיר ווייסן דאָך באמת גאָרנישט דאָך.

ער האָט פאַרשפּראַכן וויסן פאַרן פרייז פון טויט,
און טיפן וויסן: דאָך וואָס ווייסט דער מענטש?

לוציפער

פילייכט פירט טויט צום העכסטן גראַד פון וויסן;

און זייענדיק פון אַלץ דאָס זיכערסטע,

דאָן פירט ער כאַטש צום אמתדיקן וויסן:

דערפאַר איז אמתדיק דער בוים געווען,

כאַטש סם-המוותדיק אַליין.

קיין

די-אַ טונקעלע געגנטן!

איך זע זיי, דאָך איך קען זיי נישט.

לוציפער

ווייל ס'איז דיין שעה נאָך ווייט, און ס'קאָן דער גוף

נאָך נישט באַגרייפן גאָר דעם גייסט. דאָך ס'מיינט

שוין פיל צו וויסן, אַז זיי זענען דאָ

קיין

מיר האָבן שוין פון לאַנג געוויסט,

אַז טויט איז דאָ.

לוציפער

דאָך נישט וואָס ס'איז אויף יענער זייט פון טויט.

קיין

אויך איצטער ווייס איך נישט.

לוציפער

איצט ווייסטו, אז ס'איז דאָ אַ וועלט אַחוץ
דיין אייגענע, און מערער נאָך — אָט דאָס
האַסטו היינט אין דער פרי נאָך נישט געוואוסט.

קיין

דאָך אַלע זעען טרויריק אויס צו זיין
און שאַטנהאַפט.

לוציפער

דאָך האָב געדולד! ס'וועט ווערן קלאָרער דיר
אַמאָל אין דיין אומשטערבלעכקייט.

קיין

און יענער אוממעסטבאַרער פליסיקער רוים
פון גלאַנציקן אַזור, וואָס שוועבט אין הויך
דאָרט איבער אונז, וואָס קוקט ווי וואַסער אויס,
און שיינט פאַר מיר צו זיין דער טייך, וואָס פליסט
פון פאַראַרזי פאַרביי מיין אייגן הויז,
בלויז ברעגלאָז זעט ער אויס און אָן אַן ענד
און פון עטערישן קאַליר — אַ, זאָג
מיר וואָס ער איז?

לוציפער

עס איז אַזעלכער דאָ אויך אויף דער ערד,
דאָך קלענער פיל, און ס'וועלן ביי זיין ברעג
די קינדער דיינע זיצן ווען — ער איז
אַ שאַטן פון אַן אַקעאַן.

קיין

ס'איז ווי אַן אַנדער וועלט, אַ פליסיקע זון —
און יענע גרויסע חיות דאָרטן, וואָס
שפילן זיך אויף דער ליכטיקער פלאַך?

לוציפער

זיי זענען די באַוויינער דאָרט,
אָט די לוויחנס פון אַמאָל.

ק"ו

און יענער גרויסער שלאַנג, וואָס שטעקט אַרויס זיין נאַסע האָר און קאַפּ, געוואַלטיק גרויס און צען מאָל העכער פון דעם העכסטן צעדערבוים, פון אָפּגרונט דאָרט, און ס'זעט אויס ווי ער וואַלט זיך קנוילן נאָר געוואַלט אַרום די גרויסע רעדער, וואָס מיר האָבן דאָ נישט לאַנג געזען — איז ער דען נישט פון זעלבן מין, וואָס האָט זיך דאָרט געוואַרעמט אונטערן בוים אין פאַראַדיוז?

לוציפער

דיין מוטער, הוה, ווייסט צום בעסטן דיר צו זאָגן, וועלכער שלאַנג האָט איר פאַרפירט.

ק"ז

אַט יענער שלאַנג זעט אויס מאַוּמדיק, געוויס האָט יענער שיינקייט מער געהאַט.

לוציפער

דו האָסט אים קיינמאָל נישט געזען?

ק"ח

אַסך פון זעלבן מין (צי ווי ער הייסט), דאָך קיינמאָל נישט אַזוי ווי דער, וואָס האָט צום אומגליקס-בוים פאַרפירט, און איז אויך נישט פון זעלביקן געשטאַלט.

לוציפער

האַט אים דיין פאָטער נישט געזען?

ק"ט

ניין, ס'האַט מיין מוטער אים גערייצט, ווי ס'איז מיין מוטער פון דעם שלאַנג פאַרפירט געוואָרן.

לוציפער

מיין פריינד! ווען ס'וועלן דיין ווייב, צי דייע שניר

דיך, אָדער דיינע זין צו עטוואָס רייזן —
צו פרעמדס, צו ניי — געפין דאָן אויס צוערשט
ווער ס'האָט זיי ערשט אַליין גערייצט.

קיין

דיין עצה קומט צו-שפעט: עס טרעפט נישט מער,
אז שלאָנגען זאָלן פרויען איצט פאַרפירן.

לוציפער

עס זענען אָבער דאָ נאָך זאַכן פיל
צו וועלכע ס'קאָן דאָך צורעדן די פרוי
דעם מאַן, און מאַן אויך צורעדן דער פרוי: —
עס זאָלן דיינע קינדער נעמען עס
אין אַכט! מיין עצה איז אַ פריינדלעכע;
ווייל כ'גיב איר אויף מיין אייגנער רעכענונג:
ס'איז וואָר מען וועט נישט פאַלגן סיי-ווי-סיי —
נו, לייך איך גאָר קיין היזק נישט דערפון.

קיין

עס איז מיר שווער דיך צו פאַרשטיין.

לוציפער

ביסט גליקלעכער דערפאַר! —
דו ביסט, ווי אויך דיין וועלט, צו יונג! דו דענקסט,
דו ביסט דער ערגסטער און אומגליקלעכסטער:
ציי דענקסט דו דען נישט אויך אַווי?

קיין

איך ווייס נישט, אויב איך האָב אויף זיך פיל זינד;
יסורים אָבער האָב איך גאָר אַסך.

לוציפער

דו בכור צו אָדמען, דעם ערשטן מענטש!
דיין איצט'קער גראַד פון זינד — (אין דו ביסט שלעכט).
פון ליידין — (און דו ליידיסט), זיי זענען עדן
אין זיין פול אומשולד אין פאַרגלייך מיט דעם,

וואָס דו וועסט גאָר אין גיכן זיין; און אָט
דער צושטאַנד ווידער, — אין זיין שווערער לעסט —
אַ פאַראַדזי צו דעם, וואָס ס'וועלן טון
און לייַדן דיינע קינדס-קינדערס קינדער,
דורך דורות זיך פאַרמערט ווי זאַמד און שטויב,
וואָס מערט און מערט זיך אויף דער ערד דורך זיי;
נו קום צוריק צו דירערד!

קין

דערפאַר האָסטו מיך עס געבראַכט אַהער
צו לערנען בלויו אָט דאָס?

לוציפער

איז קענטניש נישט געוועזן דען דיין ווונטש?

קין

געוויס, אַלס וועג צו גליק.

לוציפער

אויב אמת איז דער וועג,
דאָן האָסטו אים.

קין

דאָן האָט מיין פאַטערס גאָט דאָך גוט געטון,
ווען ער'ט פאַרבאַטן אים דעם אומגליקס-בוים.

לוציפער

וואָלט בעסער נאָך געטון, ווען ער וואָלט אים
גאָרנישט פאַרפלאַנצט. און דאָך — נישט וויסן שלעכטס
פאַרהיט נאָך נישט פון שלעכטס; דאָס שלעכטס מוז גיין
זיין גאַנג, און זיין אַ טייל פון אַלץ.

קין

זיין, נישט מיט אַלע ברואים, ניין!
איך וויל נישט גלויבן — וויל איך דורשט נאָך גוטס.

לוציפער

און ווער און וואָס דורשט נישט נאָך גוטס? ווער שטרעבט

דען שלעכטס טון פאר דער ביטערקייט אליין?
גיין, — קיינער נישט! שלעכטס איז דער זייערטייג
פון לעבן און פון לעבנלאָזיקייט.

קין

און יענע שטראַלנדיקע ספערן, וואָס
מיר האָבן אָנגעקוקט, אין ווייטער ווייט,
די פינקלענדע, אין אומבאָגרענעצטער צאָל,
בעפאָר מיר זענען דאָ, אין שאַטן-רייך
אַראָפּ; אַהין קאָן זיכער נישט קיין שלעכטס
אַריין: זיי זענען צופיל שיין.

לוציפער

דו האָסט זיי בלויז געזעען פון דער ווייט —

קין

איז וואָס?
די ווייטקייט קען בלויז מינדערן די פראַכט;
זיי מוזן זיין געוואַלטיק שיין, ווען נאָנט.

לוציפער

דערגרייך די שענסטע זאָכן אויף דער ערד,
און אורטייל זייער שיינקייט פון דער נאָנט.

קין

איך האָב עס שוין געטון —
דאָס ליבלעכסטע פון וואָס איך ווייס איז נאָנט
אַמליבלעכסטן.

לוציפער

עס מוז דאָך זיין אילוזיע. — וואָס איז דאָס,
וואָס ווען עס איז אַמאָנטסטן צו דיין אויג
איז שענער ווי דאָס שיינע פון דער ווייט?

קין

עס איז מײַן שוועסטער עדה. —
די אַלע שטערן אין דעם הימל, און

דאָס טיפע בלוי ביינאַכט, פון לבנה בלאָס
 באַשטראַלט, וואָס זעט אויס ווי אַ גייסט, צי ווי
 אַ וועלט, ווו סיווינט דער גייסט, — די פאַרמען פון
 פאַרנאַכט — דער שטראַלנדיקער זון-אויפגאַנג —
 זיין אומבאַשרייב־עלכער פאַרגאַנג, וואָס פילט
 מיט פרייד'קע טרערן מיינע אויגן אָן,
 ווען לִיקוק עס צו און פיר ווי שטיל עס פליסט
 מיין האַרץ מיט אים ביים וואַל־קן-פאַראַדיו
 אין מערב-זייט — דער שאַטנדיקער וואַלד —
 די גרינע צווייג — דעם פויגלס צאַרטע שטים —
 דער אָוונט-פויגל, וואָס פון ליבע זינגט,
 און האַרמאָנירט מיט דעם מלאכים-שיר,
 ווען זון פאַרגייט און ס'שליסט זיך צו דער טאַג
 איבער די מויערן פון דעם גן-עדן: —
 דאָס אַרץ איז גאַרנישט אין מיין אויג און האַרץ,
 ווען לִיקוק זיי צו צו עדהס ליב געזיכט:
 איך לאָז דעם הימל און די ערד צורו
 און קוק איר אָן.

ל ו צ י פ ע ר

זי איז בלויז שיינ ווי שוואַכע שטערבלעכקייט,
 אין ערשטער בליונג פון דעם יונגן באַשאַף,
 און פריעסטע אומאַרמונג אויף דער ערד
 פון מאַן און ווייב; — דאָך ס'איז אילוזיע אַלין.

ק ין

דו דענקסט אַזוי, נישט זייענדיק צו איר
 אַ ברודער.

ל ו צ י פ ע ר

אַ מענטש, איך בין אַ ברודער בלויז צו די,
 וואָס האָבן גאָר קיין קינדער נישט.

ק ין

דאָן קענסטו נישט קיין חבר מיט אונז זיין.

לוציפער

און אפשר וועלן דיינע ווען אַמאָל
געהערן מיר. דאָך אויב פאַרמאָגסט אַ וועזן
פיל שענער פון דאָס שענסטע אין דין אויג,
פאַרוואָס זשע פילסטו אַזוי עלנד דאָך?

קין

פאַרוואָס לעב איך?
פאַרוואָס ביסטו, און אַליין, פון גליק באַרויבט?
אפילו ער, וואָס האָט אונז אַלעמען
באַשאַפן, מוז אַליין אומגליקלעך זיין,
אַלס דער באַשאַפער פון אומגליקלעכע!
צו שאַפן אונטערגאַנג קען קיינמאָל זיין
די ווערק פון פרייד; און דאָך איז ער, ווי זאָגט
מיין פאָטער, — דער אַלמעכטיקער: פאַרוואָס
דאַן עקזיסטירט דאָס שלעכטס — ווען ער איז גוט?
איך האָב מיין פאָטער דאָך געפרעגט; און ער
האַט מיר געזאָגט, ווייל ס'מאָכט דאָס שלעכטס אַ וועג
צו גוטס, וואָס פאַר אַ מאַדנע גוטס, וואָס דאַרף
אַנטשטיין פון שלעכטס: איר געגנערשאַפט, וואָס שרעקט
מיט טויט! נישט לאַנג צוריק האָב איך באַמערקט
אַ לעמעלע געביטן פון אַ שלאַנג;
דער אָרמער זויגלינג איז מיט שוים אין מויל
געלעגן אויף דער ערד; און קלאַנגדיק
געמעקעט האָט די מוטער איבער אים
אומזיסט אין טיפן צער. מיין פאָטער האָט
דאַן אויסגעריסן קרייטער פון דעם פעלד
און צוגעלייגט צום ווונד; און ביסלעכווייז
האַט באַלד די אָרעמע באַשעפעניש
איר זאָרגלאָז לעבן געווונען אויף דאָס גיי,
זיך אויפגעשטעלט גענומען זויגן פון
דער מוטערס מילך; און זי איז פול מיט פרייד

אַ ציטער־גדע געשטאַנען און געלעקט
די אויפגעלעבטע גלידער פון איר קינד.
„נו, זע, מיין זון!“ האָט אָדום דאַן געזאָגט,
„ווי ס'קומט פון שלעכטס דאָס גוטס אַרויס!“

ל ו צ י פ ע ר

און וואָס האָסטו דערויף געזאָגט?

ק י ן

קיין וואָרט נישט; ווייל ער איז מיין פאָטער. דאָך
איך האָב געטראַכט, אַז ס'וואָלט שוין גלייכער פיל
פאַר דער פאַשעפעניש געווען, ווען זי
וואָלט גאָר געביסן נישט געוואָרן, ווי
איר נישטיק לעבן קריגן אויף דאָס ניי
מיט אומרחמנותדיקן וויי און לייד,
הגם דורך געגנמיטלען איינגעשטיילט.

ל ו צ י פ ע ר

דו זאָסט דאָך אָבער, אַז
פון אַלע ליבסטע זאַכן ליבסטו זי,
וואָס האָט דיין מוטערס מילך מיט דיר געטיילט,
און גיט איר מילך אויך זיינע קינדער היינט! —

ק י ן

געוויס!

וואָס וואָלט איך דען געווען אָן איר?

ל ו צ י פ ע ר

און וואָס בין איך?

ק י ן

דו ליבסט קיין זאַך דען נישט?

ל ו צ י פ ע ר

און וואָס ליבט דען דיין גאָט?

ק י ן

מיין פאָטער זאָגט ער ליבט אַלצדינג; דאָך ליבן

דיך מודה, כ'זע עס נישט ארויס דאָ אין
דעם מזל זייערן.

לוציפער

דערפאר אויך זעסטו נישט, אויב איך האָב ליב
צי נישט, אַחוץ גאָר-גאָר אַ גרויסע זאָך
פון אַלגעמיינעם צוועק, פאַר וועלכֿן סימוז
דער יחיד שמעלצן גלייך ווי שניי.

קין

ווי שניי? און וואָס איז דאָס?

לוציפער

זיי גליקלעך, וואָס דו ווייסט נישט דאָס
וואָס ס'וועלן דיינע קינדער דאַרפן נאָך
אין לעבן ווען דערפאַרן; און וואָרעם זיך
שוין בעסער אין אַ ווינטער־לאָזער לופט.

קין

דאָך ליבסטו נישט קיין זאָך, וואָס האָט צו דיר
אַן ענלעכקייט?

לוציפער

און ליבסטו דיך אליין?

קין

יא, כ'ליב נאָך אָבער מערער דאָס וואָס מאַכט
מיר מיין געפיל דערטרעגלעכער, און איז
נאָך מער פאַר מיר אליין, ווייל כ'האָב עס ליב.

לוציפער

דו ליבסט עס, ווייל ס'איז שייך, ווי ס'איז געווען
דער עפֿל אין דיין מוטערס אויג; און ווען
ס'הערט אויף צו זיין מער שייך, הערט אויך
דיין ליבע אויף, ווי יעדע לוסט.

קין

הערט אויף זיין שיין! ווי קען עס זיין?
לוציפער

דורך צייט.

קין

דאך ס'איז פיל צייט פארגאנגען, און ביז איצט
נאך זענען אדם און מיין מוטער שיין:
נישט שיין ווי עדה און די שרפים —
דאך שיין.

לוציפער

דאס אלעס מוז פארגיין,
ביי זיי ווי אויך ביי איר.

קין

עס טוט מיר לייד; דאך דענק איך נישט,
אז כליב איר ווייניקער דערפאר.
און ווען איר שיינקייט שווינדט, דאן דוכט זיך מיר
וועט ער, וואָס שיינקייט שאַפט, פאַרלירן מער
פאַר מיר, וואָס וועט זיין ווערק פאַרניכטעט זען

לוציפער

יא, איך באַדויער דיר, פאַרוואָס דו ליבסט
אַט דאָס וואָס מוז פאַרגיין.

קין

און איך באַדויער דיר, וואָס דו האָסט קיין
שום זאַך נישט ליב.

לוציפער

נו, און דיין ברודער — איז דען נישט דיין האַרץ
אים נאָנט?

קין

פאַרוואָס דען נישט?

לוציפער

דיין פאָטער ליבט אים שטאַרק — און אויך אַזוי
ליבט אים דיין גאָט.

קין

אַזוי אויך איך.

לוציפער

ס'איז שיין און עניוּתדיק פון דיר.

קין

גאָר עניוּתדיק?

לוציפער

ער איז דער צווייטער זון אין בלוט און פלייש
און איז דער מוטערס ליבלינג-קינד.

קין

נו, זאָל אים וויל באַקומען דאָס צו זיין,
ס'יזוי האָט זי צוערשט דעם שלאַנג געליבט.

לוציפער

איז ער זיין פאָטערס ליבלינג אויך?

קין

וואָס האָט עס אַלץ מיט מיר צו טון? זאָל איך
נישט ליבן דאָס וואָס אַלע האָבן ליב?

לוציפער

און אויך יעהאָוואַ — אָט דער ליבער האַר,
אויך ער, קוקט הבלען ליב מיט שמייכל אָן.

קין

איך האָב אים קיינמאָל נישט געזען, און ווייס
נישט צי ער שמייכלט אָדער נישט צו אים.

לוציפער

האָט די מלאַים זיינע דאָך געזען.

קין

זעלטן ווען.

לוציפער

דאך אפט גענוג, אום צו באמערקן, אז
זיי האבן אים, דיין ברודער, ליב;
זיי נעמען די קרבנות זיינע אויף.

קין

אזוי א זענען זיי! נאך וואָס
גאָר רעדסטו מיר דערפון?

לוציפער

ווייל דו האָסט שוין פון דעם אַליין געדאַכט.

קין

און אויב אפילו יא, פאַר וועלכן צוועק
דערמאָנען א געדאַנק, וואָס — — —

ער האָלט זיין אינערלעכע רעגונג אין

אָ, גייסט! מיר זענען דאך אין דיין וועלט איצט,

נו, רעד-זשע נישט פון מיינער. ווייזט מיר דאָ

פיל ווונדער: ווייזט מיר דאָ געוואַלטיקע

פרע-אָדמיטן, וועלכע האָבן לאַנג

געוואַנדלט אויף דער ערד פון וועלכער ס'איז

די ערד, די אונזערע, בלויז ברוך; דו האָסט

מיר אָנגעוויזן שטערן-וועלטן אין

מיריאַדן, וואָס עס גייט זיי נאָך, גלייך ווי

א חבר פון דער ווייט, אויך אונזער ערד,

די טריבע, אין דער אייביקייט פון אַלץ:

האָסט מיר געוויזן שאַנגס פון דאָ-זיין

מיטן שרעקנס-וואָרט, וואָס ס'האָט מיין פאָטער אונז

געבראַכט — דעם טויט; דו האָסט מיר פיל געוויזן —

נישט אַלץ דאָך: ווייזט מיר וווּ יעהאָוואַ וויינט,

אין זיין גן-עדן — צי אין דיינעם גאָר.

ווי אז עס ווי?

לוציפער

דאָ אין דעם גאַנצן רוים.

ק'ן

דאָך איר

האַט צוגעטיילטן ווינונגס-אַרט — ווי אַלץ;
ווי שטויב — די ערד, און אַנדערע וועלטן — די
וואָס ווינען דאָרט אויף זיי; און אַלץ, וואָס האָט
אין זיך אַ צייטלעכע נשמה, האָט
זיך דאָך אָן אייגן וועלט; און זאָג, וואָס
פאַרמאָגן שוין נישט אונזער אָטעם לאַנג,
דאָך האָבן זיי ערן, האָסטו מיר געזאָגט;
אַזוי יעהאָוואַ אויך, אַזוי אויך דו
דאָס דייניקע — איר ווינט צוזאַמען דען?

לוציפער

ניין, כאָטש מיר הערשן ביידע גלייך,
דאָך ווינען מיר צעשיידט.

ק'ן

הלוואי וואָלט פון אייך ביידן איינער בלוז
געווען! פילייכט די אחדות פאַר איין צוועק
וואָלט אייניקייט אין עלעמענטן דאָן
געבראַכט, וואָס שטויסן זיך צוזאַמען איצט
מיט שטורם. ווי קומט עס גייסטער ווי איר זייט,
אי קלוג, אי ענדלאָז, זאָלן קענען גאָר
זיך שיידן? זייט איר נישט ווי ברידער דען
אין וועזן, אין נאַטור און אויך אין פראַכט?

לוציפער

ביסט נישט הבלס ברודער?
מיר זענען ברידער, יאָ.

ק'ן

און וועלן אויך עס בלייבן; און אַז ס'וואָלט

אזויגן נישט געווען — איז גייסט דען גלייך
צו פלייש? קען ער צעפאלן ווען עס איז?
אומענדלעכקייט מיט דער אומשטערבלעכקייט?
פארוואנדלען רוים אין עלנדקייט —
נאך וואָס?

לוציפער

צו הערשן.

קין

צי האָסטו מיר דען נישט געזאָגט,
אַז איר לעבט אייביק ביידע גלייך?

לוציפער

געוויס.

קין

און יענע בלויע ווייטקייט, וואָס
איך האָב געזען, איז טאָקע אָן אַן ענד?

לוציפער

געוויס אזוי.

קין

נו, קענט איר נישט געוועלטיקן
דאָן ביידע גלייך? — עס איז דען נישט גענוג
פאַר אייך? — נאָך וואָס-זשע אַמפּערט איר זיך גאָר?

לוציפער

מיר הערשן ביידע גלייך.

קין

דאָך איינער פון אייך ביידע שאַפט דאָס שלעכטס.

לוציפער

וועלכער?

קין

דו!

ווייל אויב דו קענסט טון גוט,
פארוואָס זשע טוסטו נישט?

לוציפער

פארוואָס טוט ער עס נישט? איך האָב אייך נישט
באַשאַפֿן; איר זייט זיינע ברואים דאָך,
נישט מייניקע.

קין

דאָל זיין מיר זענען זייגע, ווי דו זאָגסט,
דאָך ווייז מיר וווּ דו ווײַנסט צי וווּ ער ווײַנסט.

לוציפער

איך קען דיר בייַדנס ווייזן! דאָך עס וועט
די צייט אויך קומען, און וועסט איינעמס בלויז
אויף אייביק זיין.

קין

פארוואָס נישט איצט?

לוציפער

דיין גייסט, דער מענטשלעכער, אָן קראַפט, קען קוים
באַגרייפֿן בלויז דאָס ביסעלע, וואָס איך
האָב דיר געוויזן, מיט רייקן און אויך
מיט קלאָרן דענקען, ווילסטו וויסן גאָר
די גרויסע טאָפעלע געהיימנישן!
די צוויי פרינציפן! און דו ווילסט זיי זעען
אויף זייערע געהיימע טראַגען! — שטויב!
צוים דיין אַמביציע איין; כדי זאָלסט זען
אפילו איינס פון זיי מוזטו פאַרגיין!

קין

איך מוז זיי זען, און מעג איך אויך פאַרגיין!

לוציפער

עס רעדט אַזוי דער זון פון יענער, וואָס

האָט פֿון דעם בוים דעם עפל אָפגעפליקט!
דו וועסט פאָרגיין און דאָך נישט זעען זיי;
דאָס בלייבט פאַר יענער וועלט.

קין

פאַר יענער טויטער וועלט?

לוציפער

טויט איז דאָס פאַרשפּיל בלויו.

קין

דאָן האָב איך מורא ווינציקער פאַר דעם,
וואָס כווייט עס פירט צו עטוואָס קלאָר באַשטימט.

לוציפער

ליוועל פירן דיך איצט צו דיין וועלט צוריק,
פאַרמער דאָרט דאָס געשלעכט פון אָדמען,
דו עס און טרינק און אַרבעט, שרעק זיך, לאַך,
און וויין און שלאָף און שטאַרב.

קין

צו וועלכן צוועק האָב איך דען אָנגעקוקט
די זאַכן, וואָס דו האָסט מיר אָנגעצייגט?

לוציפער

האָסטו דען נישט די קענטעניש באַגערט?
און האָב איך נישט געהאַלפן דיר דורך דעם
דאָ אַלץ, צו קאָנען זיך אַליין פאַרשטיין?

קין

אוי, וויי! איך האָב דאָך גאָר קיין ווערט.

לוציפער

און דאָס זאָל איצטער זיין דיין מענטשלעכער
סך-הכל פון דיין קענטעניש, צו וויסן
די נישטיקייט פון אָט דעם מענטשן-מין;
גיב איבער צו די קינדער אָט דאָס וויסן,
און ס'וועט זיי שפּאַרן ליידן פיל.

קין

דו שטאַלצער גייסט!
דו רעדסט מיט שטאַלץ, דאָך דו אליין, כּאַטש שטאַלץ,
האַסט נאָך אַ העלערן פון דיר.

לויפער

ניין, ניין! איך שווער ביים הימל וואָס ער האַלט, —
ביים אַפּגרונט און ביי דער אומענדלעכקייט
פון וועלטן און פון לעבן וואָס איך האַלט
מיט אים און האָב אַ דעה גלייך — ניין, ניין.
ער איז מיין זיגער — יאָ; דאָך קיינמאָל נישט
מיין הערשער. אַלע בוקן זיך צו אים —
דאָך קיינמאָל איך: איך קעמף אַנטקעגן אים,
ווי כּ'האַב געקעמפט אין העכסטן הימלס הויך.
אַט דורך דער גאַנצער אייביקייט, און דורך
די טיפּסטע גרונטן פון גיהנום-תּהום,
און דורך די אומבאַגרענעצטע וועלטן פון
דעם רוים, און דורך אומענדלעכקייט פון צייט,
וועל איך באַשטרייטן אים אין אַלץ, אין אַלץ!
און וועלטאַל מיט אַ וועלטאַל זאָלן אין
דער וואַנשאַל ציטערן ביז ס'וועט דער קאַמף,
דער גרויסער, זיין צו ענד, אויב ער וועט ווען
אַמאָל זיך ענדיקן — וואָס ס'וועט אַזוי
נישט זיין, ביז ער צי איך פאַרניכטעט ווערט!
און וואָס קען דען פאַרניכטן אונזערער
אומשטערבלעכקייט, צי אונזער טאַפּל-האַט,
דעם אומפאַרניכטבאַרן? ער, זייענדיק
דער זיגער, רופט ער דעם באַזיגטן — ביזו;
דאָך וואָס וועט זיין דאָס גוטע, וואָס ער גיט?
וואָלט איך געווען דער זיגער, וואָלטן דאָן
אויך זיינע ווערק באַטראַכט געווען פאַר שלעכט
און איר, די נייע קוים-געבוירענע

אומשטערבלעכע, וואָס האָט ער דען ביז איצט
פאַר אַ מתנות אייך געשענקט שוין דאָ
אויף אייער קליינער וועלט?

קײן

גאַר קנאַפּ; און פיל פון זיי בלויז ביטערע.

לוציפער

צוריק מיט מיר דאָן צו דיין ערד, פאַרווך
דאָס רעשטע פון זיין הימלס-שפע, וואָס
ס'איז דיר און אייך באַשערט. דאָס שלעכטס און גוטס —
זיי זענען גוט און שלעכט פאַר זיך אַליין,
נישט דורך דעם געבער ווערן ניי אַזוי;
גיט ער אייך גוטס — דאָן דאַנקט איר אים דערפאַר;
קומט שלעכטס פון אים, דאָן זאָגט נישט, אָז ס'איז מיינס,
ביז וואָנען איר דערקענט דעם וואָרן קוואַל;
און אוטיילט נישט קיין זאַך בלויז נאָך דאָס וואָרט,
ווען ס'קומט אפילו פון דעם גייסט אַליין,
נאָר נאָך די פרוכט פון אייער עקזיסטענץ,
ווי ס'מוז צו זיין. איין גוטע זאַך האָט דאָך
דער אומגליקס-עפל אייך געשענקט — פאַרנונפט:
נאָר לאַז נישט זי זאָל ווערן ווען פאַרשקלאַפּט
פון מערדערישן שרעק צו צווינגען דיך
צו גלויבן אין אַזעלכע זאַכן בלויז,
וואָס זענען קעגן אויסערלעכן זין
ווי אויך אַנטקעגן אינערלעך געפיל
דו דענק און האָב געדולד. — און שאַף זיך איין
אין אייגן האַרץ אַן אינערלעכע וועלט —
אווו די אויסערלעכע האָט קיין ווערט;
דאָן ווערמטו נענטער צו דער גייסטיקער
נאַטור, און טרוימפירסט אין קאַמף אויך מיט
דיין אייגענער.

זיי פאַרשווינדן

פאַר האַנג

דריטער אָרט

די ערד ביים גן-עזן, ווי אין דעם ערשטן אָרט.
קין אין עדה טרעטן איין.

עדה

זיי שטייל און גיי געלאָסן, קין.

קין

איך וועל; דאָך זאָג פאַרוואָס?

עדה

ווייל אונזער קליינער חנוך שלאָפט איצט דאָרט
אויף יענער בלעטער-בעט, ביים ציפרעס-בוים.

קין

ביים ציפרעס-בוים? ער איז
אָן אומעטיקער בוים, וואָס זעט אויס ווי
ער וואָלט באַטרויערט; לין וואָס ער באַשאַטנט;
פאַרוואָס האָסטו אים אויסדערוויילט פאַר אַ
געלעגער איצט פאַר אונזער קינד?

עדה

ווייל זיין געצווייג שליסט אויס די זון, ווי נאָכט,
דערפאַר האָט ער מיר פאַסיק אויסגעזען
דעם שלומער צו באַשאַטענען.

קין

דעם לעצטן שלומער, יאָ, אין אַנגסטן שלאָף;

זאָל זיין וואָס סיזייל — פיר מיך צו אים.
 זי גייען צו דעם קינד
 ווי ליבלעך ער זעט אויס! די בעקלעך
 אין זייער ריינער פארב פארמעסטן זיך
 מיט אָט די רויזנבלעטער אונטער זיי
 פארשפרייט.

ע ד ה

אויך זיינע ליפעלעך,
 ווי שיין צעפענט! ניין, נישט קוש אים, ניין,
 אמוועניקסטנס נישט איצט: ער'ט אויפשטיין באַלד.
 זיין מיטאָג-שעה פאר רויז באַלד פארביי;
 עס וואָלט געווען אַ שאַד צו שטערן אים
 זיין אַפרו פאר דער צייט.

ק י ו

האָסט רעכט; איך וועל מיין האַרץ
 באַצווינגען איינצוהאַלטן זיך ביז דאָן.
 ער שמייכלט און ער שלאַפט! — יאָ, שמייכל איצט,
 און שלאַף, דו קליינער, יונגער יורש פון
 אַ וועלט פמעט נישט עלטער גאָר פון דיר:
 נו, שמייכל, שלאַף! צו דיר געהערן נאָך
 די שטונדן און די טעג פון אומשולד און
 פון פרייד! ניין, דו האָסט נישט די פרוכט געפליקט
 די ווייסט נישט, אַז דו ביסט אַ נאַקעטער!
 צו מוז באמת קומען נאָך די צייט
 און שטראַפן דיך פאר אומבאַקאַנטע זינד,
 וואָס זענען דיינע נישט און מיינע נישט?
 דאָך איצטער שלאַף! די בעקלעך זיינע טיף
 פאַררויטלען זיך, און סציטערן איצט שטיל
 די העלע אויגן-דעקלעך זיינע, פון
 אַריבער זיינע לאַנגע ברעמען, שוואַרץ
 אָט ווי דער וויגנדיקער ציפרעס-בוים

דאָ איבער זיי, האַלב אָפּן, און עס לאַכט אַרויס
פון אונטער זיי דאָס קלאַרע בלוז, אויך אין
זיין שלאָף, ער מוז איצט חלומען — פון וואָס?
פון דעם גן-עדן! — יאָ, טרוים, טרוים פון דעם,
אַנטזאָגטער יורש דו! ס'איז בלוז אַ טרוים;
ווייל קיינמאָל נועט שוין קיינער נישט פון אונז,
נישט דו, נישט דיינע זין און עלטערן,
אַרומגיין אין פאַרבאַטענעם אָרט פון פרייד!

ע ד ה

מיין ליבער קין! ניין, נישט שעפטשע מער
דאָ איבער אונזער קינד דיין קלאַג-ליד, אָט
די טריבע, איבער דאָס פאַרגאַנגענע!
וויילסט אייביק קלאַגן נאָך דעם פאַראַרנו?
צי קענען מיר נישט שאַפן אַן אַנדערן?

ק ין

ווי?

ע ד ה

אָט דאָ, צי וווּ דו ווילסט, וווּ דו ביסט נאָר
פאַראַן, דאָרט פיל איך נישט דעם מאַנגל אין
דעם פיל-באַזיפצטן עדן, האָב איך דען
נישט דיך, דעם יינגל, פאַטער, ברודער
און אונזער ליבער שוועסטער צלה, און
אויך אונזער חוה, וועס מיר האָבן פיל
צו דאַנקען (אויסער דער געבורט).

ק ין

געוויס, מיר האָבן צו פאַרדאַנקען איר
אויך פאַר דעם טויט.

ע ד ה

מיין ליבער קין! יענער שטאַלצער גייסט,
וואָס האָט דיך ווייט אַהין געפירט, האָט דיך

דיין גייסט נאָך טרויעריקער געמאַכט. איך האָב
 געהאַפט: די צוגעזאָגטע ווונדער, וואָס
 דו האָסט דאָרט אָנגעקוקט, די בילדער, ווי
 דו זאָגסט, פון וועלטן איצטיקע און אויך
 פאַרגאַנגענע — זיי וואָלטן דיר דיין גייסט
 געליען רױ פון אַ באַפרידיקטער
 דערקענטעניש; דאָך זע איך גאָר, אַז ס'האָט
 דיין פירער אָפגעטון דיר שלעכטס. דאָ דאַנק
 איך אים, און בין אים מוחל אַלץ, ווייל ער
 האָט באַלד צוריקגעגעבן דיך צו אונז.

קין

דו רופסט עס באַלד?

עדה

ס'איז קוים צוויי שטונדן זינט איר זענט אַוועק:
 צוויי לאַנגע שטונדן זענען זיי פאַר מיר,
 און דאָך בלויז שטונדן אויף דער זון.

קין

און דאָך האָב איך דערגרייכט ביז צו דער זון,
 און האָב געזעען וועלטן, וועלכע ס'האָט
 די זון אַמאָל באַשיינט, גאָר ווערן נישט
 באַלויכטן מער; און וועלטן, וועלכע ס'האָט
 די זון גאָר קיינמאָל נישט באַשיינט: עס האָט
 זיך מיר געדאַכט, אַז ס'זענען יאָרן לאַנג
 פאַרביי, ווען כ'בין דאָ נישט געווען.

עדה

געציילטע שטונדן קוים.

קין

דער גייסט האָט דאָן באַשטימונג איבער צייט,
 און מעסט זי בלויז לויט דעם וואָס ער טוט זען,
 צי אָנגענעם צי שמערצפול, קליין צי שטאַרק.

ס'האָב אָנגעקוקט די ווונדערלעכע ווערק
פון וועזנס אָן אָן ענד; אויך וועלטן לאַנג
פאַרשווונדענע און אויסגעלאָשענע,
און זעענדיק דאָס אייביקע האָב איך
געטראַכט: איך האָב דאָן פאַרט אַ טראָפּן מער
מיר אויסגעבאַרגט פון גאַטס אומענדלעכקייט;
נאָר איצט פיל איך מיין קליינלעכקייט אויפסניי.
דער גייסט האָט וויל געזאָגט, אַז איך בין נול!

ע ד ה

פאַרוואָס האָט ער אַזוי געזאָגט?
דאָס האָט דאָך גאַט קיינמאַל געזאָגט.

ק ין

ניין; גאַט באַגניגט זיך, באַשאַפנדיק
אונז בלויוז אַלס נול, דאָס וואָס מיר זענען איצט;
און האָבנדיק דעם שטויב געחנפעט מיט
אַ בדיק צו טון אויף דעם גן-עדן, און
אויף דער אומשטערבלעכקייט, דאָן מאַכט ער אים
צוריק צו שטויב — פאַרוואָס?

ע ד ה

דו ווייסט —

פאַר אונזערע עלטערנס זינד.

ק ין

וואָס האָט עס דען מיט אונז צו טון?
אויב זיי האָבן געזינדיקט, זאָלן זיי
דאָן שטאַרבן!

ע ד ה

דו האָסט עס נישט אַרויסגעזעט ווי ס'פאַסט,
אויך איז נישט דער געדאַנק דיין אייגענער,
ער שטאַמט פון גייסט, וואָס איז געווען מיט דיר.
הלוואי וואָלט איך געקאָנט גאָר שטאַרבן איצט

פאר זיי, אבי זיי זאלן לעבן בלייבן!

קין

איך האָב עס אויך אזוי געזאָגט — בתנאי
ווען ס'וואָלט איין קרבן בלויז געזעטיקט אָט
דאָס אומערזעטיקט לעבן, און ווען ס'וואָלט
דער קליינער ראָזקער שלאָפער אונזערער
אָט דאָרט גאָר קיינמאָל נישט פאַרזוכט דעם טויט,
זי פּיין, און נישט צו מאַכן ירשענען
דעם טויט אויך די, וואָס קומען ערשט פון אים
אַרויס.

עדה

ווי ווייסן מיר, אויב ס'וועט נישט ווען אַזאָ
געבאָט דערלעזן אונזער גאַנצן מין?

קין

דורך מקריב זיין אומשולדיקע
פאַר שולדיקע? וואָס איז עס דאָרטן פאַר
אַ משפט גאָר געווען? מיר זענען דאָך
באמת ריין: וואָס האָבן מיר געטון
צו זיין אַ קרבן איצט צוליב אַ טאָט,
וואָס איז געטון געוואָרן איידער נאָך
מיר זענען אויף דער וועלט דאָ גאָר געווען. —
זי דאַרף מען גאָר קרבנות האָבן,
כדי זיך אויסצולייזן פון דעם זינד,
וואָס בלייבט געהיימישפּול און נאָמענלאָז —
אויב שטרעבן נאָך דערקענטניש הייסט זינד?

עדה

מיין קין, אַך! דו זינדיקסט איצט: דיין וואָרט
קלינגט גאָטלאָז אין די אויערן

קין

פאַרלאָז מיך דאָן!

ע ד ה

ניין, קיינמאל נישט,
הגם דיין גאָט האָט דין פארלאָזן.

קין

וואָס זענען עס די זאַכן דאָ?

ע ד ה

אַלטאַרן צוויי, וואָס ברודער הבל האָט
דאָ אויפגעבויט, בשעת דו ביסט געווען
צוועק, פדי צו מקריב זיין פאר גאָט
אַ קרבן, ווען דו קומסט אַהער צוריק.

קין

און ווי האָט ער געוואוסט, אַז איך וועל זיין
באַרייט צו יענעם קרבן, וואָס ער ברענגט
טאָג-טעגלעך מיט אַ רויקן געזיכט,
אווו די אונטערטעניקייט ווייזט מער
אַרויס גאָר מורא, ווי פאַרגעטערונג,
אַלס חניפה צו דעם שעפער בלויו?

ע ד ה

געוויס, עס איז געטון געוואָרן וויל.

קין

ס'איז איין מובח אויך גענוג פאַר אים;
ניין, איך האָב קיין שום קרבן נישט.

ע ד ה

די פרוכט פון ד'רעד, די יונגע שפראַצונגען
די שיינע, און די בלומען און די פרוכט —
דאָס אַלץ אַלס קרבן שמעקט גאַנץ וויל צו גאָט,
ווען נאָר געבראַכט מיט עניוּתדיקן גייסט.

קין

איך האָב געהאַקט, געפליקט און אין דער זון

געשוויצט ווי גאָט האָט אונז פאַרשטאַלטן.
 וואָס נאָך? פאַרוואָס זשע זאָל איך עניוּתדיק
 נאָך זיין? פאַרן קאַמף מיט אַלע עלעמענטן
 פאַר דעם וואָס איך קריג ברויט פון זיי אַרויס?
 פאַרוואָס דאַרף איך עס דאַנקבאַר זיין? פאַר דעם
 וואָס איך בין שטויב און קריך אין שטויב ביז איך
 צעפאַל אין שטויב? ווען איך בין בלויז אַ נול —
 פאַר גאַרנישט זאָל איך זיין אַן היפּאָקריט,
 און ווייזן זיך צופרידן אין מיין פיין?
 פאַרוואָס זאָל איך זיין אַ צופרידענער?
 צוליב מיין פּאָטערס זינד? — דאָס האָבן מיר
 דאָך שוין באַדויערט, און באַצאָלט ביז היינט
 דורך ליידן פיל, און דאַרפן נאָך פיל מער
 ווי דאָס באַצאָלן אין דער צוקונפט דורך
 די קינדער, וועלכע קומען שפעט נאָך אונז.
 ניין, אונזער יונג און בליענדיקעס קינד,
 וואָס שלאַמפט דאָרט, האָט נאָך קיין שום אַנונג נישט,
 אַז ס'ליגט שוין איצט אין אים די זרע פון
 דאָס אייביק ליידן פאַר מיראַדן! יאָ,
 ס'וואָלט בעסער שוין געווען, ווען כ'וואָלט אָט איצט
 אַ נעם געטון אים אין זיין שלאַף און פלינק
 אַ שליידער אים געגעבן אויף דעם פעלן,
 ווי לָאָזן אים דאָ ווייטער לעבן, אום —
 ע ד ה

אָ, גאָט!
 באַריר נישט, אַך, דאָס קינד, מיין קינד! דיין קינד!
 אָ, קיין!

קיין

זיי נישט באַזאָרגט, פאַר אַלע שטערן און
 דאָס גאַנצע מאַכט, וואָס וועלטיקט איבער זיי,
 וואָלט איך זיך נישט דערנענטערט דאָ צום קינד
 מיט גראָבן גרום, נאָר מיט אַ פּאָטערס קוש.

עדה

בצרוואָט-זשע פילט זיך שרעק אין דיינע רייד?

קין

איך האָב געוואָגט,
עס וואָלט געווען בעסער ווען ער וואָלט
גאָר אויפגעהערט צו לעבן איידער ווי
אדורכצולעבן זיידן פיל, אָט ווי
ער מוז, און ערגער נאָך, צו לעָזן עס
די קינדער בירושה; דאָך אויב עס רעגט
דיך אויף די רייד, נו, וועל איך זאָגן בלויז —
סיוואָלט בעסער שוין געווען, ווען ער וואָלט גאָר
אינגאנצן נישט געבוירן דאָ געוואָרן.

עדה

אָ, זאָג עס נישט; ווו איז-זשע דאָן געווען
די פרייד, די מוטער-פרייד פון היטן אים
און זויגן אים, און ליבן אים? שאַ, שטיל!
ער כאַפט זיך אויף. מיין זיסער זון!
זי גייט צו צום קינד
אָ, קין! קוק אים אָן; זע, ווי ער איז
מיט לעבן פול, מיט קראַפט, מיט בליונג און
מיט ליבלעכקייט און לוסט! ווי גלייך ער איז
צו מיר — און גלייך צו דיר, ווען דו ביסט מילד,
ווייל דאָן ערשט זענען מיר דאָך אלע גלייך;
איז נישט אזוי, קין? עס ווייזן זיך
דער מוטערס, פאָטערס, זונס געזיכט-צוגן
איינער אין דער צווייטער ווי אינם קלאָרן טייך,
ווען זיי זענען מילד און אויך דו ביסט מילד.
נו, ליב-זשע, קין, אונז דערפאַר! מיר ליבן דיך.
זע! ווי ער לאַכט און זיינע אָרעמס האַלט
ער אויסגעשטרעקט און עפנט ברייט נאָך דיר
די בלויע אויגן זיינע, און ער גאַרט

זיין פאָטער צו באַגריסן, און זיין פאָרם
גראָד ווי באַפליגלט, צאָפלט זיך פון פרייד.
נישט רעד פון שמערץ! דער קינדערלאָזער כּרוב
מעג נאָך מקנא זיין דיין פאָטער-גליק!
דו בענטש אים, קין! ער פאַרמאָגט נאָך נישט
קיין ווערטער דיר צו דאַנקען, דאָך זיין האַרץ
און דיין האַרץ פילן איינס דאָס אַנדערע מיט.

קין

זאָל זיין מיט דיר מיין ברכה, קינד!
ווען ס'קען אַ מענטשנס ברכה העלפן דיר
פון שלאַנגס פאַרשעלטונג.

עדה

עס וועט. אַ פאָטערס ברכה קען געוויס
באַזייטיקן די כּיטרעקייט פון שלאַנג.

קין

איך צווייפל; נאָר איך וועל אים בענטשן דאָך.

עדה

זע, אונזער ברודער קומט,

קין

עס איז דיין ברודער הבל.

הבל טרעט אויף

הבל

שלום, קין! מיין ברודער!
עס זאָל גאָטס פרידן רוען אויף דיין קאָפּ.

קין

אויך דו, מיין ברודער הבל, זיי געבענטשט!

הבל

עס האָט מיר אונזער שוועסטער היינט געזאָגט,
אַז דו האָסט אומגעוואַנדערט מיט אַ גייסט,

אָוועק פון אונזער צוגעווינטן פלאץ.
איז ער פון יענע דאָס געווען, וואָס
מיר האָבן אָפט געזעען און מיט אים
גערעדט, גלייך ווי מיט אונזער פאָטער?

קין

יין.

הבל

צאָרוואָס זשע חברסטו זיך דאָן מיט אים?
ווער ווייסט, קען זיין ער איז אַ שונא גאָט.

קין

און פריינט צו מענטש. איז גאָט דען דאָס געווען —
אָט ווי דו רופסט אים אָן?

הבל

באַצייכן אים אַזוי! עס זענען מיר
די ווערטער דיינע פרעמד היינט, ברודער מיין.
עדה, איך בעט, פאַרלאָז אונז פאַר אַ ווילל —
מיר ווילן מקריב זיין צו גאָט.

עדה

נו, זיי געזונט, מיין קין;
אומאַרם דאָך דיין זון. זיין מילדער גייסט
און הבלס פרום געבעט צו גאָט זאָלן דיך
צו פרידן פירן און צו הייליקייט!

עדה גייט און נעמט דאָס קינד מיט זיך.

הבל

ווי ביסטו עס געווען?

קין

איך ווייס באמת נישט.

הבל

און ווייסט נישט וואָס דו האָסט געזען?

ק'ן

די טויטע,

די אייביקע, די אומבאָרענצטע, די
אַלמעכטיקע, די איבערמעכטיקע
מיסטעריעס פון דעם רוים — אין וועלטן גאָר
אַן צאָל, וואָס זענען דאָ, וואָס זענען לאַנג
צוריק געווען — אַ שטורם, אַ ווירוואַר
פון ווונדערלעכע זאַכן, זונען און
לבנות, ערדן, זינגענדיק אַרום
מיר אין אַ דונער-שטים אויף זייערע
הויך-קולותדיקע ספערן, דאָס איך קען
קיין מענטשן-שטים גאַרנישט פאַרנעמען איצט;
פאַרלאָז מיך, הבל.

הבל

דיין בליק ערשטראַלט מיט אומנאַטירלעך ליכט;
אַן אומנאַטירלעך רויט באַפאַרבט דיין באַק —
אַן אומנאַטירלעך קלאַנג מאַכט שווער דיין וואָרט —
וואָס זאָל עס זיין?

ק'ן

עס מיינט — איך בעט דיך, לאָז מיך איצט צורו.

הבל

נישט ביז מיר האָבן ביידע גאָט געבעטן
און אויך קרבנות אים געבראַכט.

ק'ן

איך בעט דיך, הבל, ברענג דעם קרבן דו
אַליין — גאָט ליבט דיך שטאַרק.

הבל

אונז ביידן, האָף איך.

ק'ן

דיך אָבער מער: איך זאָרג זיך נישט דערפאַר;

דו פאסט בעסער פאר דיין גאט ווי איך;
פארער אים דאן, נאָר טו עס דו אליין —
לאָז מײַך אינגאַנצן אָפּ.

הבל

כ׳וואָלט, ברודער, נישט
פאַרדינט דאָן אונזער גרויסן פּאָטערס זון
צו זיין, ווען איך וואָלט דײַך, אַלס עלטסטער זון,
איצט נישט געערט, און אין דער גאָטעס-דינסט
דײַך נישט געבעטן איינצושליסן זײַך
און זיין מײַן פּריסטער — ווייל דער פּלאַץ קומט דיר.

קיין

איך האָב עס אָבער קיינמאָל נישט פאַרלאַנגט.

הבל

פיל גרעסער איז מײַן שמערץ; איך בעט דײַך טו
עס איצט; ס׳ווייזט אויס דיין זעל טוט בלאַנדזשען אין
פאַרבּלענדעניש; ס׳וועט דײַך באַרויקן.

קיין

ניין! סײַקען קיין זאָך מײַך באַרויקן.
באַרויקן — זאָג איך? כ׳האָב קיינמאָל נישט
געוואָסט פון זעלן-רו, הגם איך האָב
די עלעמענטן יאָ געזעען שטיל.
מײַן הבל, כ׳בעט פאַרלאָזן מײַך, אָדער כ׳וועל
דײַך לאָזן מיט דיין פרומער אַרבעט דאָ.

הבל

ניין; ביידע מוזן מיר די אַרבעט טון,
נישט אַמפּער זײַך מיט מיר.

קיין

אויב ס׳מוז אַזוי פאַרט זיין —
נו, וואָס דאַרף איך דאָן טון?

הבל

דו קלויב זיך איינעם פון
די צוויי מזבחות אויס.

קין

קלויב דו פאַר מיר: זיי זעען ביידע אויס
ביי מיר נישט מער ווי גראָז און שטיין.

הבל

קלויב דו אַליין זיי אויס!

קין

איך האָב שוין אויסגעקליבן.

הבל

עס איז דער העכסטער ווי עס פאַסט זיך פאַר
דעם עלטערן פון אונז, און איצטער גרייט
דיין קרבן צו

קין

און ווי איז דיינער דאַן?

הבל

אַט זע אים, דאָ — די ערשטלינגע פון שאַף
און זייער פעטס — אַ פאַסטעלס קרבן פון
גאָר קנאַפן ווערט.

קין

איך האָב קיין שאַף, ווייל איך באַאַרבעט בלויז
די ערד, און קען נישט געבן מער ווי דאָס
וואָס ס'איז דורך פראַצע מיר די ערד — די פרוכט:

ער קלויבט צוזאַמען פרוכט

זע, ווי פאַרשידן ס'קוקן אויס די פרוכט

אין זייער בליט און צייטיקייט.

זיי באַצירן די מזבחות און ציגן אָן די פּיערן

הבל

מיין ברודער, אלס דער עלטערער, ברענג דו
צוערשט דיין קרבן מיט געבעט און דאנק.

קין

ניין, איך בין מיט דעם אלץ נישט גוט באקאנט;
ווייז דו דעם וועג און איך וועל נאכטון — ווי
איך קען.

הבל

קניענדיק

אָ, גאָט! וואָס האָט אונז אַלעמען באַשאַפֿן
און האָט אַריינגעבלאָזט אין אונז אַ זעל.
אַט דער, וואָס האָט אונז אַלעמען געבענטשט
און נישט געלאָזט אונז אונטערגיין (ווי ס'וואָלט
געקאָנט געשען) טראָץ אונזער פּאָטערס זינד,
ווייל ס'איז דיין משפט און גערעכטיקייט
ווי דיין רהמנות מילד, און ס'איז דיין פּרייד,
און האָסט פּאַרציינג אונז געשענקט, וואָס איז
גן-עדן אין פּאַרגלייך מיט אונזרע זינד: —
אָ, איינציקער האַר פון ליכט, פון גוטסקייט און
פון גלאַנץ און אייביקייט! אָן וועלכן אַלץ
וואָלט שלעכט געווען; מיט וועלכן קיין זאך קען
אַראָפּ פון וועג, ווייל בלויז צום גוטן צוועק
פירט דיין אַלמעכטיקע באַרמהאַרציקייט —
גאָר אומדערפּאָרשלעך, דאָך זיך צו דערפילן —
נעם צו איצט פון דיין ערשטן שוואַכן הירט
דעם ערשטלינג פון זיין ערשטער סטאַדע שאָף —
אַ קרבן, וואָס קוקט אויס פון קליינעם ווערט —
ווייל וועלכער קרבן שפּילט ביי דיר אַ ראָל? —
דאָך נעם אים צו אַלס דאָנק פון דעם, וואָס שפּרייט
זיין קרבן אויס אַנטקעגן דאָס געזיכט
פון דיינע הויכע הימלען, בויגנדיק

זיין אייגן פנים צו דער ערד, פון וואָן
ער קומט אַרויס פאַרן פּבּוד דיינעם און
דיין נאָמענס פּבּוד, ביז אויף אייביק לאַנג!

קײַ

שטייענדיק גלעך, ווען ער רעדט

גייסט! וואָס דו אָדער ווער דו זאָלסט נישט זיין,
אַלמעכטיק, עס מעג זיין — און, אויב נאָר גוט,
ווערט עס באַוווּן דאָן דו ך דעם, וואָס ס׳איז
דיין שאַפן פריי פון שלעכטס! יעהאַוואַ דאָ
אויף אונזער ערד; גאָט אויף דעם הימל הויד!
און אפשר מיט פיל אַנדערע נעמען נאָך,
ווייל דיינע אייגנשאַפטן זענען פיל,
ווי דיינע ווערק: — מוז מען געווינען דיך
נאָר דורך געפעט, — נו, נעם עס דאָן פון מיר!
און מוז מען דורך מזבחות קויפן דיך,
נו, נאָדיר זיי! צוויי מענטשן שטייען דאָ,
וואָס טוען איצטער אַלעסדינג פאַר דיר.
באַגערסטו בלוט — דאָ האָסטו דעם אַלטאַר
פון פאַסטעך ביי מיין רעכטער האַנט, און זע,
ווי ס׳רויכערט זיך מיט זיינע ערשטע שאַף,
און ס׳גייט דער ריח פון די גלידער און
דאָס בלוט צום הימל הויך אַרויף; דאָך ווען
די זיסע בליענדיקע פרוכט פון דירערד
און מילדן ווינט, אויפן ריינעם גראַז, וווּ ס׳האַב
זיי אויסגעשפרייט אַנטקעגן קלאָרער זון,
וואָס צייטיקט זיי, געפעלן בעסער דיר,
מיט דעם וואָס זיי פאַרליין נישט דורך לייד
דאָס לעבן; און זיי שיינען ליבערשט אונז
אַ מוסטער פון דיין ווערק, אַלס אַ געפעט
דו זאָלסט אויף אונזערס קוקן; — אויב עס קאָן
נאָר אַ מזבח אָן אַ קרבן און

אָן בלוט געווינען דיך, דאָן קוק זיך איין
אָט דאָ! און ער, וואָס גרייט דעם קרבן צו,
ער איז — ווי דו האָסט אים געמאַכט! און וויל
קיינ זאך נישט, וואָס מען עס קריגן בלויז
דורך קניען; איז ער שלעכט, דערשלאָג אים דאָן!
דו ביסט אַלמעכטיק און דו קענסט עס טון —
ער קען זיך ווערן דען אַנטקעגן דיר?
און איז ער גוט, דערשלאָג אים, שאַנזוע אים, —
טו ווי דו ווילסט! ווייל ס'ווענדט זיך אַלץ אָן דיר;
און גוטס און שלעכטס דערשיינען שוואַך צו זיין,
ווען ס'איז דיין ווילן נאָר נישטאָ דערביי;
און צי ס'איז גוט, צי שלעכט, פאַר זיך אַליין,
דאָס ווייס איך נישט, ווייל איך אַליין בין נישט
אַלמעכטיק און נישט פעיק ריכטן די
אַלמאַכט; איך בין נאָר פעיק דוידן איר
געבאַט; ווי כ'האַב פאַרטראַגן עס ביז איצט.

דאָס פֿייער אויף הבלט מזבח ציגוט זיך אָן אין אַ זייל פֿון העלסטן
פֿלאַם און שטייגט אַרויף צום הימל; ווען אַ ווירבל-ווינט וואַרפט
גום קינס אַלטאַר און צעווייט די פֿרוכט ווייט אויף דער ערד.

ה ב ל

קניענדיק

אַ ברודער, בעט!

יעהאָוואַ איז אין כּעס אויף דיר.

ק י נ

ווי זעסטו עס?

ה ב ל

צעוואָרפן זענען דייע פֿרוכט אויף דירערד.

ק י נ

זיי קומען פֿון דער ערד, און זאָלן זיי

גיין צו דער ערד צוריק; עס וועלן אונז

די זוימען זיירע געבן פרישע פרוכט
נאך איידער ס'קומט דער נייער זומער אָן.
דיין פליישיקער קרבן האָט פיל בעסערן גליק;
זע, ווי דער הימל לעקט די פלאמען אָפּ,
געדיכט מיט בלוט.

ה ב ל

נישט טראַכט איצט פון מיין קרבנס אויפנאָמע;
ברענג ליבערשט דו אַליין אָן אַנדערן
גלייך איצטער איידער ס'איז צו-שפעט.

ק י ן

איך וועל נישט בויען קיין מזבחות מער,
און אויך אַווינס נישט דולדן —

ה ב ל

אויפטטייענדיק

קין! וואָס ווילסטו טון?

ק י ן

צעוואַרפן יענעם מיאוסן חונף פון
די וואַלקן, אָט דעם רויכיקן שליה
פון דינע פוסטע תפילות — דיין אַלטאַר,
פול בלוט פון ציגן און פון שעפּטעלעך,
גענערט אויף מילך, צו זיין אין בלוט געטויט.

ה ב ל

שטעלט זיך אים אנטקעגן

דו זאָלסט נישט! — זיי נישט מוסיף ביזן טאַט
צו ביזע רייד! לאָז דעם אַלטאַר דאַרט שטיין —
ער איז געהייליקט איצט דורך גאָטס גרויס פרייד,
ווען ער האָט צו מיין קרבן זיך געקערט.

ק י ן

ווי גאָטס גרויס פרייד!
ווי קוקט דאָן אָבער אויס זיין פרייד אין רויך

פון בראַטנדיקן פלייש און בלוט-געדאַמף,
אַנטקעגן יענעם קלאַגעדיקן שמערץ
פון מוטערס נאָך די יונגע טויטע שאַף?
אַנטקעגן לייד פון די אומגליקלעכע
אומוויסנדע קרבנות, די וואָס ס'האַט
דיין פרוּמער מעסער אומגעבראַכט? אַוועק!
אַזאַ מין דענקמאָל זאָל אין זונען-ליכט
נישט שטיין, אַ שאַנדע פאַר דער גאַנצער וועלט!

ה ב ל

אַוועק, קיין! באַריר נישט מיין אַלטאַר
מיט גרויס געוואַלט. אויב דו פאַרלאַנגסט אים פאַר
אַן אַנדער קרבן, נעם אים צו פאַר זיך.

קיין

אַן אַנדער קרבן! גיי אַוועק פון מיר,
ווען נישט וועט אָט דער קרבן —

ה ב ל

וואָס רעדסטו פאַר אַ רייד?

קיין

גיי — גיי אַוועק פון מיר! — דיין גאָט ליבט בלוט —
באַטראַכט עס גוט: — נו גיי, נאָך איידער ער
קריגט מער!

ה ב ל

אין גאָטס גרויסן נאָמען, שטיי איך איצטער דאָ,
אָט צווישן דיר און דעם אַלטאַר, וואָס איז
געפעלן גאָט.

קיין

אויב דו האָסט זיך באַמח ליב, שטיי אָן
אַ זייט, ביז איך צעוואַרף דאָס גראָז פון דעם
אַלטאַר אויף דירערד צוריק: — ווען נישט —

הבל

שטעלט זיך אים אנטקען

איך ליב גאָט מער פון לעבן.

קין

ער שלאָגט אים איבער די שלייפן מיט אַ האַלעוועשקע, וואָס ער האָט אַרפּאָ-
געשאַפט פון דעם מזבח.

זיי מקריב דאָן דיין לעבן צו דיין גאָט;
גאָט האָט אַ לעבעדיקן קרבן ליב.

הבל

פאלט

וואָס האָסטו דאָ געטאָן, מיין ברודער?

קין

אַ, ברודער!

הבל

אַ, גאָט! נעם אויף דיין קנעכט, פאַרגיב אויך אים,
וואָס האָט דיין קנעכט דערשלאָגן; ער האָט נישט
געוואָסט, וואָס ער האָט דאָ געטון. — קין,
גיב מיר — גיב מיר דיין האַנט; און זאָג, איך בעט,
דער אַרימער צלָה —

קין

נאָך אַ רגע בלייבן ווי פאַרשטימערט

מיין האַנט! זי איז אינגאַנצן רויט און פון —
פון וואָס?

אַ לאַנגע שווע. ער קוקט זיך לאַנטזאָם צרום גיב

ווי בין איך דאָ? אַליין! וווּ איז הבל?

ווי איז קין? בין איך עס? ברודער מיין,

וואָך אויף! וואָס ליגסטו אויף דער גרינער ערד

אַזוי? ס'איז נישט די צייט פון שלאָפן איצט; —

וואָס ביסטו אַזוי בלאָס? זאָג וואָס האָסטו!

דו ביסט געווען פול לעבן אין דער פרי!

כהאָב דײך געשלאָגן מיט צו-שטאַרקן בעס.
דאָך נישט סכנהדיק. אַך, זאָג, פאַרוואָס
האָסטו זיך קעגן מיר געשטעלט? דו טרייבסט
בלויז שפּאַס; דו טוסט עס בלויז צו שרעקן מיך: —
כהאָב דיר געגעבן בלויז אַ קלאַפּ, נישט מער —
באַוועג זיך — ריר זיך — טו זיך בלויז אַ ריר!
אַזוי — אַזוי איז גוט! דו אָטעמסט דאָך!
גו, אָטעם-זשע אויף מיר! אָ, גאָט! אָ, גאָט!

ה ב ל

גאנץ שוואַך

ווער רעדט דאָ איצט פון גאָט?

קײן

דיין מערדער.

ה ב ל

זאָל גאָט אים דאַן פאַרגעבן! קײן, טרייסט
דער אַרײַמער צדה: — ס׳בלייבט דאָך איצטער איר
אײן ברודער בלויז.

הבל שטאַרפט

קײן

און איך האָב מער קײן אײנעם נישט! — ווער מאַכט
מיך ברודערלאָזן? — ער האַלט די אויגן אָפּן!
דערפאַר איז ער דאָך פאַרט נישט טויט! טויט איז
זײַ שלאָף! שלאָף שליסט די אויגן אָבער צו.
אויך זײנע ליפּן זענען אָפּן; געוויס,
ער אָטעמט נאָך; און דאָך, איך פיל עס נישט. —
זײן האַרץ — זײן האַרץ! לאָז זעען, אויב עס קלאַפט!
מיר דאַכט זיך — נײן, נײן! ס׳איז אַ חלום בלויז,
צײַ כײַבין געוואָרן אַ באַוויינער פון
אַן אַנדער וועלט און גאָר אַן ערגערע.
עס שווימט די ערד אַרום מיר: — וואָס איז דאָס?
ס׳איז נאַס;

ליגט צו די האנט צום שטערן און באטראכט איר דאן
און דאך איז דאָס קיין טוי! ס'איז בלוט — מיין בלוט —
מיין ברודערס און מיין אייגן בלוט! דורך מיר
פאָרגאָסן! נו, וואָס האָב איך איצטער דאָן
מיט לעבן נאָך צו טון, זייט איך האָב פון
מיין אייגן בלוט און פלייש גערויבט דאָס לעבן?
דאָך ער קען טויט נישט זיין! — איז שווייגן טויט?
ער וועט דערוואַכן; איך וועל וואַרטן דאָ
ביי אים. דאָס לעבן איז נישט אַזוי שוואַך
ס'זאָל ווערן אויסגעלאָשן אַזוי שנעל! —
ער האָט דאָך איצט גערעדט צו מיר — וואָס האָב
איך דאָך געזאָגט צו אים? — מיין ברודער! — ניין;
ער וועט מיר גאַרנישט ענטפערן אויף דעם;
אַ ברודער שלאָגט דעם צווייטן קיינמאָל נישט.
דאָך רעד צו מיר — דאָך רעד, אָ! בלויו איין וואַרט
פון דיין באַליבטער שטיס, פדי איך זאָל
נאָך קענען הערן אויך מיין אייגן שטיס.

צלה טרעט ארף.

צ'ה

איך האָב געהערט אַ שווערן קול; וואָס קען
עס זיין? ס'איז קין; ער באַוואַכט מיין מאַן.
וואָס טוסטו, ברודער? זאָג, שלאַפט הבל דאָרט?
אַ, הימל? וואָס באַדייט די בלאַסקייט, און
אַט יענער שטראָם? — ניין, ניין! עס איז נישט בלוט;
ווער וואָלט זיין בלוט פאָרגאָסן? הבל! וואָס מיינט
עס דאָ? ווער האָט עס אַלץ געטון? גיי, ער
באוועגט זיך נישט; ער אַטעמט נישט; און ס'פאַלט
זיין האַנט פון מיינער לעבנלאָז ווי שטיין
אַראָפּ! אַך! גרויזאַמער קין! פאָרוואָס
ביסטו בייצייטנס נישט געקומען אים
צו ראַטעווען פון דער געוואַלט? ווער ס'זאָל

נישט האָבן אים באַפאַלן דאָ, ביסטו
געוועזן דאָך דער שטאַרקערער, און האָסט
באַדאַרפט טונאַנדעררייסן אים פון זיין
אַנגרייפער! פאַטער! — חוה! עדה! — קומט
אַהער! — דער טויט איז אויף דער וועלט!

צלה אָפּ, און רופט די עלטערן און נאָך.

ק י ן

אַליין

און ווער האָט אים אַהער געבראַכט? —
איך, וועלכער האָסט דעם גאַמען טויט גאָר טיף,
דאָס דער געדאַנק האָט מיין לעבן גאַנץ
פאַרטיט, נאָך איידער ליהאָב דעם טויט געזען —
איך האָב דעם טויט אַהער געפירט און אים
דערלאָנגט מיין ברודער אין זיין קאַלטן שויס,
ווי טויט וואָלט אָן מיין הילף גאַרנישט געקאָנט
באַקומען זיין באַשטימטן רויב. איך האָב
זיך אויפגעכאַפט צולעצט — עס האָט אַ טרוים
אַ מוראדיקער מיך מיין זין פאַרווירט;
דאָך ער וועט שוין אויף אייביק נישט דערוואַכן!

אָרם, חוה, עיה און צלה טרעטן אויף.

אַ ד ם

אַ ווייגעשריי פון צלה ברענגט מיך דאָ
אַהער. — וואָס זע איך? — עס איז וואָר! מיין זון!
מיין זון!

צו חוהן

זע דיינע מעשים, ווייב, ווי אויך דעם שלאָנגס.

חוה

אַ! רעד נישט איצט פון דעם; איך פיל אין האַרץ
די שטעלכער פון דעם שלאָנג. מיין ליבסטער, הבל!
יעהאָוואַ! ס'איז די שטראַף פיל גרעסער פון

אַ מוטערס זינד, אַוועקצונעמען אים
פון מיר?

אַדעם

ווער אַדער וואָס האָט דאָס געטאַן? — רעד, קין;
דו האָסט עס בייגעוואָוינט! איז דאָס געווען
אַ בייזער מלאך, וועלכער גייט נישט אין
גאָטס וועג? איז דאָס געווען אַ חיה פון
דעם ווילדן וואַלד?

חיה

איך זע: אַ מאַדנע ליכט בליצט דורך, ווי פון
אַ דונער-שלאָג! מאַסיוו איז יענער בראַנד
און פול מיט בלוט! אַוועקגעריסן פון
אַלטאַר, און שוואַרץ פון רויך און רויט פון —

אַדעם

אַ, רעד, מיין זון!
רעד און פאַרזיכער אונז, אין אונזער בראַך,
אַז אונזער אומגליק איז נישט גרעסער פיל.

עדה

רעד, קין! זאָג, נישט דו ביסט עס געווען!

חיה

יא, ער איז עס געווען!
איצט זע איך עס — ער זינקט זיין שולדיק קאָפּ
אַראָפּ און איבערדעקט זיין ווילדן בליק
מיט הענט געטונקט אין בלוט.

עדה

דו טוסט אים אומרעכט, מוטער —
קין, רייניק דיך פון אַט דער בייזער שולד,
עס קומט פון שמערץ, וואָס דריקט דער מוטערס האַרץ.

חיה

הער צו, יעהאָוואַ!

אויף אים זאל פאלן דער אייביקער פלוך פון שלאנג!
ער פאסט זיך פאר זיין מין נאך מערער ווי
פאר אונזערן. ער זאל זיין לעבן לאנג
זיין און שום טרייסט, ער זאל —

עדה

הער אויף!
נישט שעלט אים, מוטער, ער איז דאך דיין זון —
נישט שעלט אים, מוטער, ער איז דאך מיין ברודער,
מיין מאן.

חיה

דורך אים האסטו קיין ברודער שוין נישט מער —
און צלה—מער קיין מאן, און איך — קיין זון!
דערפאר פארשעלט איך אים אויף אייביק פון
מיין בליק! איעדן באנד צווישן אונז
צערייס איך, ווי ער האט צעריסן היינט
דעם באנד פון זיין נאטור — א, טויט, א, טויט!
פארוואס האסטו נישט מיך גענומען, די,
וואס האט דערצאָרנט דיר צוערשט? זאג, פארוואס
טוסטו עס איצטער נישט?

אדם

חיה, דערלאָז נישט דיין
געעזן שמערץ צו אומרעכט פירן דיר!
און ווירער שיקזאל איז אינו לאנג געווען
באשערט; און איצט, אז ער איז דאך, דאך דאך
מען אים אזוי פארטראָגן, אז ס'זאל גאָט
דערקענען אונז אלס זיינע טרייע קנעכט
פאר גאָר זיין הייליקן ווילן.

חיה

ווייבענדיק אויף קין
זיין ווילן איז אזוי! דער ווילן פון

דעם פלייש-באקליידטן גייסט פון טויט, וואָס איך
האָב אויף דער ערד געבראַכט, מיט טויטע צו
פאַרפילן! אַדע קללות פון דעם לעבן
זאָלן זיין אויף קיין! און דורך דער ווילדעניש
זאָל יאָגן אים זיין פּיין, ווי אונז פון דעם
גן-עדן, ביז עס וועלן טון צו אים
די קינדער דאָס, וואָס ער האָט איצט געטון
צום ברודער! מעגן יענע שווערדן און
די פּרובימס פּייערדיקע פּליגל אים
פאַרפאַלגן טאָג און נאַכט; די שלאַנגען — אים
באַפאַלן אויף זיין וועג; די פּרוכט פון דירערד
מעג ווערן אַש און שטויב ביי אים אין מויל;
די בלעטער, ווו ער לייגט אַוועק זיין קאַפּ
צום שלאָף, — מיט סקאַרפּיאָנען דיק באַדעקט!
ער זאָל חלומות האָבן בלוז פון זיין
באַגאַנגענעם מאָרד, און שטענדיקער מורא פאַר
דעם טויט, ווען ער איז וואַך! זאָל ווערן בלוז
דער ריינער טיך, ווען ער וועט איינבויען זיך
מיט זיינע ווילדע ליפּן אים באַפּלעקן!
זאָל יעדער עלעמענט זיך ענדערן
און פליען ווייט פון אים! אין ליידן זאָל
ער לעבן, ווי די אַנד'רע שטאַרבן! און
עס זאָל דער טויט צליין זיין ערגער פיל
ווי טויט—פאַר אים, וואָס האָט אונז אַלעמען
מיט טויט צוערשט באַקאַנט! אַוועק, אַוועק,
דו ברודער-מערדער! „קיין“ בלייבט דאָס וואָרט,
פון היינט און ווייטער, פאַר די דורות פון
דעם מענטשן-מין, וואָס וועלן דיך פאַראַכטן,
כאַטש דו ביסט זייער פּאָטער אויך געווען!
זאָל וועלן אונטער דינע פּיס דאָס גראָז!
פאַרווערן זאָל דער וואַלד זיין שאָטן דיר!
די ערד — אַ היים! דאָס שטויב — אַ גרוב! די זון —

איר ליכט! די הימלען — זייער גאָט!

חנה גייט אָפּ.

אָדום

קין, אַוועק מוזטו גיין: מיר בלייבן נישט
צוזאַמען מער. צי אָפּ! און לאָז דעם מות
צו מיר — איך בלייב פון היינט און ווייטער אָן
אַליין — מיר מוזן זיך נישט זען מער.

עדה

אַ שייד זיך פאַטער נישט פון אים אַזוי:
מאַך גרעסער נישט דיין פלונך פון חוהס אויף
זיין קאַפּ!

אָדום

איך שעלט אים נישט: זיין אייגנער גייסט וועט זיין
זיין פלונך. קום, לאָמיר, צלה, גיין!

צלה

איך מוז מיין הבלס לייכע היטן.

אָדום

מיר וועלן זיך נאָך אומקערן צוריק
צוריק, ווען ער וועט זיין אַוועק, אָט דער,
וואָס האָט אונז אַלעמען באַזאָרגט מיט אָט
דער מוראדיקער זאַך. נו, קום, צלה!

צלה

כאַטש נאָך איין קוש פאַר יענעם בלייכן שטויב.
די ליפּן, וועלכע זענען וואַרעם דאָך
געווען נישט לאַנג צוריק — מיין האַרץ — מיין האַרץ!

עדה און צלה גייען היינענדיק אַוועק.

עדה

קין, דו האָסט געהערט מיר מוזן גיין.
כּיבין גרייט, די קינדער זענען אויך באַלד גרייט.
איך וועל חנוכן טראָגן, דו — זיין שוועסטער.

נאָר לאַמיר גיין נאָך איידער עס פאַרגייט
די זון און אויסמיידן צו וואַנדערן
אין מדבר אונטער וואַלקנס פון דער נאַכט.

קין

פאַרלאָזן מיר, גיין!

עדה

דו זעסט דאָך, אַלע האָבן דיך פאַרלאָזן.

קין

פאַרוואָס זשע שטייסטו דו דאָ? דו האָסט דען גאָר
קיין מורא נישט צו וווינען מיט אַ מענטש,
וואָס האָט דאָס אַלץ געטאָן?

עדה

איך האָב פאַר קיין שום זאָך קיין מורא נישט,
אַחוץ דיך צו פאַרלאָזן, ווי איך האָב
שטאַרק מורא פאַר דעם טאַט, וואָס האָט געלאָזט
דיך ברודערלאָזן. איך דאַרף נישט רעדן פיל
דערפון — ס'בלייבט צווישן דיר און גרויסן גאַט.
אַ קול פון אינעווייניק

רופט

קין! קין!

עדה

האָסטו געהערט די שטים?

דער קול פון אינעווייניק

קין! קין!

עדה

דער קול איז, ווי אַ מלאכס קול.

דער מלאך פון גאָט טרעט אויף.

דער מלאך

ווי איז דיין ברודער הבל?

קין

בין איך מיין ברודערס שומר דען?

דער מלאך

דער קיל פון דיין דערהרגעטן ברודערס בלוט
שרייט הויך ארויס פון טיפער ערד, ארויף
צו גאט! — דו ביסט פארשאלטן איצט פון דירערד,
וואָס האָט איר מויל געעפנט דורך דיין האַנט
דיין ברודערס בלוט צו טרינקען. פון היינט אָן
און ווייטער, ווען דו וועסט באַארבעטן
די ערד, זאָל זי נישט געבן דיר איר קראַפט.

עדה

די שטראַף איז גרעסער ווי ער קען פאַרטראַגן.
זע, האָסט אים היינט פאַרטריבן פון דער ערד,
ער דאַרף באַהאַלטן זיך פון גאָטס געזיכט
און מוז אויך בלייבן גע-ונד אויף דירערד.
און ס'וועט דעריבער זיין, אַז ווער עס וועט
אים נאָר באַגעגענען וועט אים דערשלאָגן.

קין

הלוואי וואָלט דאָס פאַסירט! דאָך ווער וועט מיך
דערהרגענען? די ערד איז נישט באַווינט!

דער מלאך

דו האָסט דיין ברודער דאָך געטויט, ווער קען
פאַרזיכערן, אַז ס'זאָל דיין זון נאָך ווען
דיך נישט דערהרגענען?

עדה

אַ, מלאך פון דאָס ליכט, דערבאַרעם זיך! זאָג נישט,
אַן אָט די אַרימע פאַרווונדטע ברוסט
דערנערט אַ מערדער איצטער אין מיין זון,
וואָס וועט זיין פּאָטער ווען דערהרגענען.

דער מלאך

ער וועט דאָן זיין בלויז וואָס זיין פּאָטער איז.

צי האָט דען חוהס מילך אויך נישט גענערט
אָט דעם, וואָס זעסט מיט הענט באַשפּריצט פון בלוט?
דער ברודער-מערדער קען געבוירן אויך
אַ פּאַטער-מערדער. — דאָך אַזעלכעס זאָל
נישט זיין — דער האָר, דיין גאָט און מיינער, האָט
באַפוילן מיך איך זאָל אויף קינען
זיין זיגל לייגן, אום ס'זאָל קיינער נישט
פאַרפּאָלגן אים. ווער ס'וועט אים הרגענען
זאָל זיבן-פּאַלדיקע ראַכע צאָלן מיט
זיין אייגן קאָפּ. קום צו צו מיר!

קין

וואָס ווילסטו טון מיט מיר?

דער מלאך

איד וויל דיין שטערן צייכענען, אַז ס'זאָל
נישט קיינער טון צו דיר אָט דאָס וואָס דו
האָסט היינט געטון.

קין

ניין, כ'וויל שוין בעסער שטאַרבן!

דער מלאך

דאָס דאַרף אַזוי נישט זיין.

דער מלאך לייגט דעם ציפּן אויף קינס שטערן

קין

ס ברענט מיין שטערן, — דאָך ס'ברענט אַנדערש גאָר?
דער פייער אינעווייניק, ס'קומט נאָך מער?
איך בין באַרייט פּאַרטראָגן ווי איך קען.

דער מלאך

ביסט שטרענג און עקשנדיק געווען נאָך פון
דיין מוטערס טראַכט, גלייך ווי די ערד, וואָס דו
מוזט פון היינט אָן באַאַרבעטן; דאָך ער,

וועם האָסט דערהרגעט, איז געוועזן ווייך,
ווי זיינע שאַף.

ק'ן

צו-פרי נאָך מיינע עלטערנס זינד בין איך
געבאָרן געוואָרן, נאָך פריער ווי עס האָט
מיין מוטערס זין זיך אָפגעקערט פון שלאָנג,
און ס'האָט מיין פאָטער נאָך געקלאָנגט נאָך דעם
גן-עדן. איך בין דאָס, בלויז וואָס איך בין;
איך האָב נאָך לעבן נישט געשטרעבט, אויך האָב
איך נישט באַשאַפן זיך אליין; דאָך וואָלט
איך נאָר געקאָנט באַצאָלן מיט מיין טויט
און ברענגען לעבן אים צוריק — פאָרוואָס
זאָל דאָס אַזוי נישט זיין? הלוואי ווערט ער
היינט לעבעדיק אויפסניי, און איך זאָל אויף
זיין אָרט דאָ ליגן טויט! זאָל גאָט אַזוי
דאָס לעבן שענקען איצט צוריק צו דעם
וועם ער האָט ליב געהאַט; און אָפנעמען
פון מיר מיין לעבן, וואָס איך האָב גאַרנישט
געליבט צו טראָגן עס מיט זיך.

ד ע ר מ ל א ך

ווער קען דען היילן מאָרד? וואָס ס'איז געטאָן
איז אָפגעטאָן; גיי, טראָג דיין שיקזאָל! און
עס זאָלן דיינע מעשים זיין נישט מער
שוין ענלעך צו דיין לעצטער טאָט!

דער מלאך פאַרשווינדט

ע ד ה

ער איז אַוועק, נו, קום;
איך הער אונזער קליינעם חנוך וויינען
פון אונטער אונזערן געצעלט.

ק'ן

אך, ווייניק ווייסט ער נאָך פאָרוואָס ער וויינט!

און איך, וואָס האָב פאַרגאַסן בלוט, קען גאָר
קיין טרערן נישט פאַרגיסן! ס'קענען נישט
אַפילו די פיר טייכן* ריין וואַשן
מיין זעל. דו גלויבסט מיין זון וועט וועלן ווען
מיין פנים מיר נאָך אַנקוקן?

עדה

ווען כוואַלט געגלויבט, אָו ער וועט נישט, וואַלט איך —

קין

אונטערברעכט אירע רייד

ניין.

גענוג נביאות זאָגן שלעכטס: מיר האָבן
געהאַט צופיל פון דעם. גיי בעסער צו
די קינדער; איך קום גלייך נאָך אייך.

עדה

איך וועל נישט לאָזן ביי דעם טויטן דייך
אַליין; לאַמיר צוזאַמען גיין.

קין

דו, טויטער, אָ!

דו, אייביקער עדות! וועמענס בלוט, וואָס איז
נאָך נישט געשטילט, פאַרשוואַרצט דעם הימל און
די ערד! וואָס דו ביסט אי צו, דאָס ווייס איך נישט!
דאָך אויב דו זעסט, וואָס איך בין, וועסטו דאָן,
איך דענק, געוויס פאַרגעבן דעם, וואָס גאָט
קען קיינמאַל מער שוין מוחל זיין, אויך נישט
מיין אייגן האַרץ. — פאַרבלייב אין פרידן דאָ!
איך טאָר נישט, און איך האָב די חוצפה נישט

* די פיר טייכן זענען: פישון, גיחון, חדקל און פרת, וועלכע זענען גע-
לאָפן אין גני-עדן; דערפאר די איינציקע וואַסערן מיט וועלכע קין איז געווען באַ-
קאַנט אויף דער ערד.

באַרירן, וואָס איך האָב פון דיר געמאַכט, —
 איד, וועלכער קום מיט דיר פון זעלבן שויס
 אַרויס, געזויגן פון דער זעלבער ברוסט,
 און ווען מיר זענען קינדער נאָך געווען
 פלעג איך דיך צודריקן מיט ברודער-רוסט
 אָפט צו מיין אייגן ברוסט, ל'קען קיינמאָל נישט
 מער זעען דיך, און ל'וואָג עס נישט פאַר דיר
 צו טון, וואָס דו וואָלט דאָך פאַר מיר געטון —
 דיין קערפער אין אַ גרוב אַרײַנצולייגן —
 דער ערשטער קבר פאַר די שטערבלעכע
 געגראָבן. דאָך ווער האָט דאָ די גרוב געגראָבן?
 אָ, ערד! אָ, ערד! פאַר אַלע פרוכט, וואָס דו
 האָסט מיר געגעבן, קער איך אום דיר דאָס
 צוריק. — נו, צו דער ווילדערניש.

עזה בויגט זיך אָן און קושט העלט קערפער.

ע ד ה

טאיז דיר באַשערט געווען אַ שרעקלעכער
 און אַ פריציטיקער משפט, ברודער!
 פון אַלע וועלכע טרויערן נאָך דיר
 דאַרף איך די איינציקע נישט וויינען גאָר.
 מיין חוב איז טרערן טריקענען פון איצט
 און ווייטער, און נישט צו פאַרגיסן זיי;
 דאָך טרויער איך פון אַלעמען פיל מער,
 נישט בלויז נאָך דיר אַליין, נאָר אויך נאָך אים,
 וואָס האָט דיך דאָ דערהרגעט. איצט, מיין קין,
 וועל איך די לאַסט מיט דיר זיך טיילן.

ק ין

צו מזרח זייט פון דעם גן-עדן וועט
 זיין אונזער וועג; ער איז דער וויסטסטער פון
 די אַלע, און ער פאַסט פאַר מיינע טריט.

ע ד ה

נו, גיי פאַראויס! דו זאָלסט מיין פירער זיין

און גאָס זאָל דיינער זיין! נו, לאַמיר איצט
די קינדער נעמען, מיטטראַגן מיט זיך.

קײן

און דער, וואָס ליגט דאָ, האָט קיין קינדער נישט
געהאַט. איך האָב פאַרטריקנט דאָך דעם קוואַל
פון אַזאַ פיינעם, פריינדלעכן געשלעכט,
וואָס וואָלט באַצירט דאָ היינט זיין הייראַטס-בעט,
און ס'וואָלט דאָן איינגעשטילט מיין ווילדע בלוט, —
מתחמך זיין די קינדער אינווערע
מיט הבלס שטאַם! אָ, הבל!

עדה

זאָל פרידן זיין מיט אים!

קײן

און וואָס מיט מיר! —

זיי גייען אָפּ.

פאַרהאַנג